

Vlaams
Parlement

vergadering **C61**
zittingsjaar 2015-2016

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Verenigde Commissies voor Brussel en de Vlaamse Rand
en voor de bestrijding van gewelddadige radicalisering

van 15 december 2015

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Nadia Sminate aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het meldpunt radicalisering in het onderwijs – 488 (2015-2016)	
VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over signalen van radicalisering binnen het Nederlandstalig onderwijs in Brussel – 550 (2015-2016)	3
VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, en aan Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de impact van racisme en discriminatie op jongeren – 564 (2015-2016)	10
INTERPELLATIE van Chris Janssens aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de noodzaak tot screening van moskeeën en de bevoegdheid ter zake – 9 (2015-2016)	
VRAAG OM UITLEG van Nadia Sminate aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de communicatie van de Staatsveiligheid in verband met plaatselijke kerk- en geloofsgemeenschappen – 557 (2015-2016)	14
VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de informatie-inbreng vanuit de Vlaamse bevoegdheden bij de Joint Information Box in de strijd tegen radicalisering – 518 (2015-2016)	
VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de federale dynamische databank voor Syriëstrijders – 535 (2015-2016)	24
VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over een eengemaakt politiebeleid in Brussel – 546 (2015-2016)	26

**VRAAG OM UITLEG van Nadia Sminate aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over het meldpunt radicalisering in het onderwijs
– 488 (2015-2016)**

**VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, over signalen van radicalisering binnen het Nederlandstalig onderwijs in Brussel
– 550 (2015-2016)**

Voorzitter: mevrouw Katia Segers

De voorzitter: Mevrouw Sminate heeft het woord.

Nadia Sminate (N-VA): Minister, we vernamen in de media verhalen van leerkrachten die in de klas zaken hadden opgemerkt, die niet goed wisten hoe ze daarmee moesten omgaan, of die het hebben gemeld aan de directie of inspectie, maar waar verder niets mee gedaan werd. Ondertussen blijkt dat een van die verklaringen niet heel betrouwbaar was, maar dat even buiten beschouwing gelaten. Ik ben zelf recent gecontacteerd door een leerkracht die iets merkte, met de vraag wat ze moest doen.

Dat sterkt me in de overtuiging dat ik deze vraag aan u moet stellen: is er nood aan een specifiek meldpunt enkel voor onderwijs, voor leerkrachten, zodat ze weten wat er moet gebeuren als ze merken dat een leerling kenmerken vertoont van radicalisering? Vindt u het opportuun om een telefoonlijn op te zetten? Er is een meldpunt via een e-mailadres, maar mijn vraag gaat specifiek over een telefoonlijn. Bestaat er een mogelijkheid om op korte termijn zo een anonieme telefoonlijn op te zetten? Dat is een belangrijke nuance, dat het anoniem kan gebeuren. Als u denkt dat dat niet mogelijk of niet opportuun is, waarom denkt u dat dan? Als het wel mogelijk is, op welke termijn kan het operationeel zijn?

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Minister, mijn vraag heeft betrekking op de rol van het onderwijs in de preventie en detectie van radicalisering. In de resolutie die het Vlaams Parlement breed goedkeurde, werd er op vijf domeinen naar onderwijs gekeken inzake de aanpak van radicalisering: de ontwikkeling van interlevensbeschouwelijke competenties, opleiding en nascholing van leerkrachten op het vlak van religieuze of politieke radicalisering van jongeren, de ontwikkeling van een ondersteunend netwerk van islamexperten die een tegendiscours kunnen ontwikkelen, de organisatie van overleg tussen relevante partners waarbij de ouderbetrokkenheid niet mag worden vergeten, en de time-outprojecten. Bij de rapportage hebben we vernomen dat al die acties in ontwikkeling zijn. In de praktijk zijn de problemen vandaag al aan de orde; leerkrachten kunnen niet wachten tot alles effectief is uitgewerkt, vandaar de dringende vraag om werk te maken van de uitvoering van de resolutie.

Eén incident heeft de aandacht van iedereen getrokken. Het was een Brusselse leerkracht die ook op televisie heeft getuigd. Ze was lerares van een van de terroristen die zichzelf opblies aan het Stade de France. Ze getuigde dat ze effectief problematisch gedrag vaststelde bij Bilal Hadfi. Ze heeft dit herhaaldelijk gesignaleerd. Sinds het begin van dit jaar weten we dat we korter op de bal moeten spelen. We moeten signalen meteen oppikken en daar meteen gevolg aan geven.

Minister, hoe verklaart u dat er kennelijk geen gehoor werd gegeven aan de Brusselse leerkracht? Zijzelf is er kapot van. Dat moeten we vermijden. Dat was het opzet van de resolutie: kort op de bal spelen.

Minister, er zijn al meerdere keren vragen over deze case gesteld. Hoe verklaart u dit incident?

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega's, er zijn krachtige vragen gesteld, vragen die ik zelf ook heb gesteld in de nasleep van Parijs.

Ik wil in de eerste plaats nog eens onderstrepen dat wij zeer zwaar inzetten – ook vanuit de administratie – op ondersteuning aan scholen, leraars en begeleiders door tal van initiatieven. Ik zal er een paar noemen om te proberen u te overtuigen. Hier hoort geen polemiek bij, we moeten vooral proberen maximale ondersteuning te bieden en signalen op te pikken.

In januari hadden we al een precedent, de aanslag op Charlie Hebdo. Daarna hebben we onmiddellijk ingezet op het aanbod van handvatten voor eerstelijns-werkers die in de praktijk geconfronteerd worden met radicalisering. We hebben ook een heel actieplan, maar daar zal ik nu niet op ingaan.

In januari hebben we een extra editie van de nieuwsbrief Schooldirect gewijd aan het thema radicalisering. Daar stond bij vermeld waar en bij wie men terecht kon, lokaal of bovenlokaal met vragen of problemen. De nieuwsbrief is verstuurd naar 14.300 abonnees, waaronder alle directeurs van alle onderwijsniveaus over heel Vlaanderen, inclusief de CLB's, uitgezonderd de hogescholen. Ook in januari vond een 'Klasse live' plaats waar leerkrachten en CLB-medewerkers live vragen konden stellen aan twee deskundigen.

Er werd al naar verwezen, binnen Onderwijs is een centraal aanspreekpunt gelanceerd waar scholen en CLB's met vragen terecht kunnen. In de twee weken volgend op de aanslagen in Parijs werd het aanspreekpunt tweehonderd keer geconsulteerd. Dat betekent dat het gekend is. Het wordt steeds vaker geconsulteerd.

Via het onlineplatform voor leerkrachten KlasCement is er een specifieke oproep gelanceerd voor het binnensturen van educatief materiaal rond radicalisering. Aan de hand van dat materiaal kunnen leerkrachten elkaar inspireren en materiaal delen voor leerlingen van alle leeftijden. Er is ook één multimediaal dossier waar leerkrachten een beroep op kunnen doen en dat getuigenissen bevat, goedepraktijkvoorbeelden, en tips rond signaalherkenning, aanpak, preventie en hulpkanalen. Het installeren van één telefoonnummer voor onderwijs kan misschien nuttig zijn, maar we moeten vooral zorgen dat alle hulp gebundeld wordt en dat men op één plaats terecht kan om alle informatie te vinden. Daar werken we volop aan.

In oktober ging ons Netwerk Tegendiscours van start waar duiding gegeven wordt over de islam en de islamitische normen en waarden aan jongeren, klasgroepen en eerstelijns werkers. Dat zijn leerkrachten, CLB-medewerkers en time-outbegeleiders.

Daar zijn tot vandaag 90 vragen tot interventie en 20 telefonische oproepen binnengekomen. Het gaat over vragen tot interventie waarbij altijd is gezocht naar een antwoord op maat om eerstelijns werkers en scholen maximaal te steunen. De overgrote meerderheid van de aanvragen tot interventie zijn gesteld na de recente aanslagen in Parijs en zijn preventief van aard.

Belangrijk is ook dat binnen elk onderwijs en binnen elke CLB-koepel en het GO! een referentiepersoon radicalisering is aangeduid. Op die manier heeft het centrale aanspreekpunt duidelijke contactpersonen voor overleg en informatiedoorstroming en kunnen die mensen expertise opbouwen rond het thema in functie van de interne ondersteuning van collega's.

De namen van die personen zijn onmiddellijk na de aanslagen verspreid naar alle scholen via onze centrale nieuwsbrief en via de nieuwsbrieven van de koepels en de netten zelf. Ook nadien bij de verandering van het dreigingsniveau is de

informatiedoorstroming heel goed verlopen. Op elke nieuwsbrief stonden de referentiepersonen van de koepels en de netten.

Dat waren ook voor mij moeilijke beslissingen omdat ik afhankelijk was van informatie die van elders komt. Maar we hebben de krachten daar gebundeld. Ik heb een overzicht mee van al die nieuwsbrieven voor wie dat wenst.

Het is cruciaal om al die informatie op te nemen in de communicatie omdat de bestaande kanalen wel goed werken en we ook een aantal initiatieven die op microniveau goed werken, niet willen vervangen. Het is de bedoeling te versterken wat er op het terrein bestaat. We moeten vooral zorgen voor een netwerk dichtbij de leerkrachten: dat is soms de lokale politie, soms het CLB maar het centrale aanspreekpunt is in het leven geroepen voor die extra vragen.

Zowel in die nieuwsbrieven al in het multimediale dossier van Klasse is er ook gecommuniceerd over dat centrale e-mailadres dat fungeert als aanspreekpunt bij vragen. Het feit dat daar in de eerste weken na de aanslagen al 200 vragen zijn gesteld en 90 vragen tot interventie zijn binnengekomen bij ons netwerk van islamexperten doet mij concluderen dat het aanspreekpunt bekend is. Men kan niet zeggen dat men niet weet waar men moet zijn.

Zoals aangekondigd in ons actieplan ter preventie van radicaliseringsprocessen werken ook de collega-ministers zoals de minister van Welzijn en de minister van Binnenlands Bestuur aan die helpdesk en aan een theologische infolijn. Het lijkt me niet goed om allerlei telefoonnummers voor informatie naast elkaar te plaatsen. Ik wil dan ook liefst mijn huidige e-mailadres behouden. Het is de bedoeling alles goed op elkaar af te stemmen en samen te werken.

Wat de vragen over Brussel betreft, heb ik aangegeven waar men terecht kan.

Ik heb een heel grote appreciatie voor alle leerkrachten die zich dagelijks inzetten voor de leerlingen en voor hun betrokkenheid. We mogen niet onderschatten welke inspanningen zij hebben geleverd ook na de aanslagen. Toen beslist werd dat de scholen zouden sluiten, waren de leerkrachten en directies daar geen vragen-de partij voor. Zij hebben wel meegewerkt omdat die beslissing extern werd genomen. Op zulke momenten zien we dat leerkrachten willen werken en dat zij hun kinderen onderwijs willen verschaffen, wat op zich een schitterende zaak is.

Het is belangrijk dat de leerkracht in kwestie niet het gevoel heeft gefaald te hebben. Ik kan nu niet op de details van het dossier ingaan. Ik wil er wel op wijzen dat de directie en de inrichtende macht met de signalen aan de slag zijn gegaan. Het is niet zo dat er niets is gedaan met de oproep van die leerkracht. De signalen zijn opgepikt en de politie is gewaarschuwd. Het klopt dus niet als men zegt dat er niets is gebeurd.

In de nasleep van de aanslagen van 13 november hebben wij er bij de scholen op aangedrongen dat ze zich goed zouden voorbereiden om met signalen die ze opmerken en met situaties te kunnen omgaan. We hebben daartoe ook een draaiboek uitgewerkt. We hebben er ook op aangedrongen om de aanspreekpunten bij de lokale politie in het kader van omzendbrief 41 op te frissen en zeer alert te reageren. We moeten die lokale netwerken absoluut versterken. Ik vind dat belangrijker dan alles te centraliseren zoals sommige Franstalige collega's wensen. Dat lijkt me niet de juiste aanpak. We moeten het fijnmazige netwerk dat bestaat versterken, het is daar dat de signalen het best worden opgepikt. We moeten er dan wel op kunnen rekenen dat ze worden opgepikt bij de vervolgstappen in de ketting.

Het is essentieel dat lerarenteams, directies en besturen weten welke mogelijkheden er zijn. We bieden daarbij maximaal ondersteuning.

Er is nu al een meer gericht aanbod van individuele trajecten die jongeren kunnen ondersteunen die het op school moeilijk hebben of die op school voor moeilijkheden zorgen. Ik verwijs daarbij naar het aanbod van time-outtrajecten en van de persoonlijke ontwikkelingstrajecten. Tijdens de bespreking van de beleidsbrief Onderwijs heb ik al aangegeven dat het onze bedoeling is om in de toekomst veel meer te kunnen inspelen op die flexibele trajecten. Wij faciliteren zo'n project in een Mechelse school waarbij men leertrajecten op maat binnen de schoolmuren aanbiedt om te voorkomen dat jongeren worden uitgesloten. Ik wil daar nog een stap verder in gaan. In samenwerking met Arktos lanceren wij het project 'Connect' dat scholen waarvan draagkracht ernstig wordt aangetast door jongeren met een extreem risicogedrag, wil ondersteunen door gerichte expertise in te brengen. Het gaat dan over de begeleiding van leerlingen, leerkrachten en klasgroepen. Het doel is de draagkracht te versterken.

We moeten veel verder kijken dan naar het individuele dossier, we moeten de fijnmazige netwerken versterken. Door het nieuwe project Connect zal het eenvoudiger zijn om jongeren die nog in de preventiefase zitten, gepaste en flexibele trajecten op maat aan te bieden.

De voorzitter: Mevrouw Sminate heeft het woord.

Nadia Sminate (N-VA): Minister, ik dank u voor uw uitgebreid antwoord. U hebt het gehad over het aantal meldingen na de aanslagen. U had het over 200 meldingen. U hebt voor de aanslagen een toelichting gegeven bij het actieplan, toen waren er 20 à 25 meldingen. U zei dat de aard van die meldingen veeleer informatief was. Het ging vooral over leerkrachten en directies die vragen stelden naar informatie en begeleiding. Het waren niet zozeer signalen over jongeren die aan het radicaliseren waren. Minister, kunnen wij een zicht krijgen op de inhoud van die recentere meldingen? Ik kan daar ook een schriftelijke vraag over stellen indien u daar nu niet op kunt antwoorden. Komen er via die centrale aanspreekpunten concrete meldingen over jongeren die aan het radicaliseren zijn?

Het klopt dat er al veel gebeurd is om leerkrachten en directies te informeren, maar toch denk ik dat er nood is aan een soort stappenplan. Nog steeds word ik gecontacteerd door leerkrachten die me vragen wat ze moeten doen.

Ik heb u ook horen zeggen dat er een draaiboek opgesteld is. Kunt u daar wat meer informatie over geven? Kunnen wij daar inzage in krijgen? Dat interesseert mij heel erg.

Wat mijn vraag naar de oprichting van een anonieme hulplijn betreft, stelt u dat het misschien niet opportuun is om nog een aparte hulplijn op te starten naast de hulplijn die uw collega Vandeurzen zal oprichten. Misschien klopt dat wel, maar het feit is dat die hulplijn er nog altijd niet is, vandaar dat ik de vraag nu aan u stel. Waar kunnen leerkrachten, ouders en anderen die ermee te maken krijgen, op een anonieme manier terecht? Of u het bent die die hulplijn lanceert of uw collega Vandeurzen, dat kan mij eigenlijk niet schelen. Volgens het actieplan ligt het in de lade van minister Vandeurzen, maar goed. Komt ze er? En zo ja, wanneer komt ze er?

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Minister, bedankt voor uw uitgebreide antwoord. Ik heb nog twee aanvullende vragen. De eerste heeft betrekking op de Brusselse case. Ik vraag geen persoonlijke gegevens, maar als u zegt dat er gevolg is gegeven aan de signalen, kunt u ook aangeven welk gevolg daaraan werd gegeven? Wat is daar aangeboden qua begeleiding of sociale opvolging? Het preventieve luik heeft natuurlijk op een bepaald moment zijn beperkingen en dan zit je meer

bij het politionele, maar wat moeten wij ons voorstellen bij het concrete gevolg dat aan die signalen werd gegeven?

Mijn tweede vraag heeft te maken met de meldingen die bij het ondersteunende netwerk van islamexperten terechtkomen. Op een studiedag in de Kamer, een tweetal weken geleden, heeft imam Khalid Benhaddou toelichting gegeven bij zijn acties in opdracht van de Vlaamse overheid. Hij vertelde dat hij geregeld wordt aangesproken en veel meldingen krijgt, ook van families die vragen om met hun zoon of dochter te praten, op een manier waarbij je connecteert, wat zeer belangrijk is om nog greep te kunnen hebben op die jongeren. Wat mij wel verraste, is dat hij vertelde dat zijn team enkel uit vrijwilligers bestaat. Is het de bedoeling om dat verder uit te bouwen met professionele omkadering? Of rekent men hier op de puur vrijwillige aanpak?

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

Jo De Ro (Open Vld): Minister, in mijn eigen stad zijn er de dagen na de aanslagen in Parijs een twintigtal vragen rechtstreeks aan de radicaliseringsambtenaar gesteld. Van daaruit vertrekkend wilde ik kijken wat het verschil is tussen een aantal steden waar we dat netwerk hebben van radicaliseringsambtenaren die zeer dicht bij onderwijs staan, en een school in een buurgemeente.

Het is heel belangrijk dat elke koepel zo'n referentiepersoon heeft en dat het centrale meldpunt bij het ministerie er gekomen is, maar dat is pas fase één. Mensen zijn verontrust doordat iemand niet deelneemt aan een minuut stilte, of doordat een kleutertje zegt: bij ons was er niemand verdrietig, maar was het groot feest om wat er daar gebeurd is. Dat soort dingen verontrusten leerkrachten, en dan treden die in actie. In Mechelen, Vilvoorde en Antwerpen is men zeer vertrouwd met dat netwerk en belt men naar de radicaliseringsambtenaar of de cel radicalisering. En daar doet men dan een soort triage op het terrein.

Ik zal niet in detail treden, maar bij ons gaan zeer ernstige feiten naar de politie. Mensen die dat melden, weten dat ook. Ze doen dat telefoongesprek in vertrouwen. Dat is de volgende stap. Maar dan zijn er een aantal twijfelgevallen, waarbij de politie zelf niet optreedt, maar het netwerk in gang schiet: iemand van de sociale dienst, iemand van de dienst gelijke kansen, iemand van de cel radicalisering, die ter plekke gaat, contact zoekt met zowel de jongere als ouders en oudere broers of zussen. Dat is maatwerk. En dan is er het geruststellen van leerkrachten, dat er niets aan de hand is. Dat is de derde soort van gevallen.

Maar wat doe je in de eerste twee gevallen als je leerkracht bent in een gemeente waar nog geen dergelijk netwerk is? Dan bel je, bijvoorbeeld voor het Katholiek Onderwijs Vlaanderen, naar Chris Wyns. En wat dan? Misschien kan hij mij geruststellen of kan hij mij ondersteunen in de aanpak van een moeilijk gesprek, maar wat als er een moeilijke vraag is, als er een ernstige of een dwingende of dringende case is? Wat gebeurt er dan?

We hebben in een aantal steden het voordeel van een voorsprong te hebben – al zou ik die liever niet gehad hebben. Maar nu ben ik vooral geïnteresseerd in wat er, buiten die bekende radicaliseringscentra, gebeurt als leerkrachten en directies dingen melden. Is er dan contact met de politie, met de staatsveiligheid, met het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (OCAD)? Wat moet ik mij daarbij voorstellen?

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, bedankt voor het uitgebreide antwoord. Ik ben het met u eens dat dit geen thema's zijn waarover we polemisch moeten handelen. Bestaande instrumenten bewijzen inderdaad hun nut, en het is een goede

zaak dat de nieuwe instrumenten opgericht en operationeel zijn. We moeten er absoluut voor zorgen dat de vragen van de leerkrachten kunnen worden opgevangen en dat we het personeel kunnen ondersteunen.

Ik heb nog één bijkomende vraag, die aansluit bij wat collega De Ro zei. Voelen jullie een verschil tussen oproepen die uit Brussel komen, waar misschien minder vlug een link kan worden gelegd naar het lokale netwerk, en oproepen uit de rest van het Vlaamse Gewest, waar de lokale structuren misschien beter op elkaar ingespeeld zijn en men beter weet bij wie men met vragen terecht kan? Ik heb het dan niet alleen over onderwijs, maar ruimer. Ik denk dan bijvoorbeeld aan een deradicaliseringsambtenaar.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Collega's, ik heb geen overzicht bij van alle tweehonderd vragen en waarover die precies gaan. Het zou overigens ook wel sneu zijn dat als je zo'n meldpunt hebt, iedereen vervolgens in een verslag kan zien waarover het ging en wat precies gevraagd is. Het is wel een pertinente vraag, omdat er een groot verschil is tussen een informatieve vraag en een vraag om hulp. De mensen van de administratie melden mij dat ze vanuit dat centrale punt zo goed mogelijk proberen door te verwijzen naar de geëigende lokale kanalen. Het is bijvoorbeeld niet een centraal meldpunt dat in de plaats van een beller naar de politie zal stappen. Dat kan ook niet. Ik ben dan ook een grote fan van de bestaande lokale netwerken.

Er bestaat een omzendbrief waardoor elke school in Vlaanderen een contactpersoon bij de lokale politie heeft, of je nu in Brussel, Bommerskonten of Vilvoorde zit. Je moet die contactpersoon kennen. Daarom hebben wij in de weken na de aanslagen ook gezegd: fris dat op, zorg dat je weet wie je contactpersoon is, maak afspraken met de lokale politie bij grote evenementen en zo meer. Want in Torhout is dat een andere context dan in Vilvoorde of Brussel of Diksmuide of Oudenaarde. Elke stad en gemeente heeft zijn eigenheden en zijn specifieke populatie.

Er zijn ook informatieve vragen rond signaalherkenning. In dat kader hebben wij een digitaal dossier over wat signalen zijn die potentieel kunnen wijzen op risicovol gedrag. Maar dat is een subjectieve inschatting. Ook dat moet dus beoordeeld worden door mensen die het kunnen weten. Het is moeilijk om dat aan de telefoon te doen. Ook hier is het weer de bedoeling om naar het CLB-netwerk of de contactpersoon te verwijzen. Als het over radicaliseringssignalen gaat, zijn er inderdaad veel meer vragen geweest aan Khalid Benhaddou, vooral heel veel vragen van scholen om met een jongere te gaan spreken. Men gaat er immers van uit dat iemand uit de eigen leefwereld veel gemakkelijker bij jongeren kan doordringen dan iemand die niet in die leefwereld vertoeft.

U hebt gelijk, hij werkt met een netwerk van vrijwilligers. Maar hij werkt niet in dienst van de Vlaamse overheid, hij werkt bij het Centrum voor Islamitisch Onderwijs. Men vindt het heel belangrijk dat hij niet gelieerd wordt aan de overheid. Zo kan hij in alle autonomie zijn job doen. Ik wil gerust meer investeren, maar het is de eerste keer dat we zoiets doen. We moeten eens bekijken wat hij kan verwezenlijken en welke extra expertise hij precies nodig heeft. Ik vind het ook belangrijk dat de gemeenschap zelf zich vrijwillig engageert om dat tegendiscours vorm te geven. Als wij dat alleen met professionele krachten moeten doen, wat is dan onze kans om een tegenbeweging effectief te doen slagen? We vinden het dus wel belangrijk dat hij zijn netwerk zo kan vormgeven.

Elke school in Vlaanderen moet een eigen noodplanning hebben. In de nasleep van wat er is gebeurd, hebben wij de scholen gevraagd om dat draaiboek te bekijken. Misschien moet er iets worden geüpdatet. In ons elektronisch dossier hebben wij ook een draaiboek met wat je het best doet, hoe je signalen moet herkennen, wie je niet mag vergeten in te schakelen. Soms heeft men de reflex om

de politie te verwittigen, maar men heeft minder de reflex om het CLB in te schakelen, waar toch ook veel expertise aanwezig is. Dat zit allemaal in het dossier, dat iedereen kan bekijken. Je kunt het ook personaliseren op je eigen school.

Mijnheer De Ro, wij starten vanuit de lokale netwerken. Wij willen toegevoegd zijn aan waarde, maar niet vervangend. Elke Vlaamse stad of gemeente heeft eigen problemen. Er bestaat geen eenheidsworst in de aanpak. Je moet, afhankelijk van de eigen populatie, flexibel kunnen werken. U hebt geen aanvullende vragen gesteld over het Connect-project. Daarmee wil ik de flexibele projecten niet zomaar toewijzen aan een grote stad. Ik wil op vraag van scholen expertise inzetten. Het is best mogelijk dat er in de komende periode een verplaatsing komt van de ene school naar de andere, of van de ene stad naar een andere. Dan moet je je projecten flexibel kunnen inzetten. Het is een behandeling op maat.

Mijnheer Poschet, de context in Brussel is anders. Er is daar Nederlandstalig en Franstalig onderwijs. Dat samenwerken in de toekomst aan de orde is, staat als een paal boven water. Ik ben positief verrast door de veerkracht en de draagkracht van ons Nederlandstalig onderwijs. Wat die leerkrachten doen, is spectaculair. Het is evident dat wij hen met onze Vlaamse instrumenten zullen blijven ondersteunen. Maar de omzendbrief 41 geldt natuurlijk ook voor hen. Zij moeten ook het recht hebben om te weten wie hun contactpersoon is bij de lokale politie en of zij daarop kunnen rekenen. Op sommige plaatsen loopt dat voortreffelijk. Op andere plaatsen loopt dat wat moeilijker.

Mevrouw Kherbache, het is voor mij zeer moeilijk om mij uit te spreken over dat individuele dossier. Er loopt daarover een onderzoek. Ik geef u daarom het algemene antwoord. Als een leerkracht signalen herkent en de directie verwittigt, dan moet de directie stappen zetten om inrichtende macht en/of CLB en/of politie te verwittigen. Men kan zich afvragen of men dit in dit geval snel genoeg heeft gedaan en of alles goed is verlopen. Het is echter niet aan mij om dat te beoordelen. Ik ben daar geen rechter in. Ik heb daar geen appreciaties over uit te spreken, behalve de algemene appreciatie over de inspanningen, in vaak moeilijke omstandigheden, van de leerkrachten en de directies.

De stapsgewijze aanpak moet gevolgd worden. Het onderzoek zal uitwijzen of dat allemaal op de beste manier is gebeurd. Ik was van plan om in de kwestieuze school op bezoek te gaan. Ik had gevraagd om dat niet met en in de media te doen. Dat is fout gelopen. Iemand heeft de behoefte gevoeld om dat extern te communiceren. Ik ben dus niet gegaan om daarin alle sereniteit te bewaren. Ik zal een van de volgende weken gaan.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Minister, ik ben het met u eens dat de leerkrachten in deze omstandigheden ongelooflijk werk verrichten. Iedereen die thuis kinderen heeft, ziet wat ze meebrengen naar huis van wat de leerkrachten hun in deze context meegeven.

Ik vroeg geen beoordeling van de individuele case. Ik weet dat u dat niet kunt doen. Ik wilde enkel weten wat de volgende stappen zijn als er een signaal wordt gegeven. Als dat een deel is van het onderzoek, dan begrijp ik dat. Maar ik hoop dat we op een bepaald ogenblik een beeld krijgen van wat er gebeurt wanneer een signaal wordt gegeven.

Ik weet dat u geen oordeel kunt geven. Ik wilde enkel weten wie het zich aantrekt als dat signaal wordt gegeven.

Minister Hilde Crevits: De inrichtende macht van de school. De stad Brussel is de inrichtende macht. Er is daar ook een CLB. Ik denk dat ik daarmee genoeg

heb gezegd. Dat wordt zeker opgevolgd. Ik hoop dat dat accuraat gebeurt en van zeer kortbij.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Hilde Crevits, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Onderwijs, en aan Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, en aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de impact van racisme en discriminatie op jongeren – 564 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Katia Segers

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Crevits.

Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp-a): Minister, in aanbeveling 40 van de resolutie betreffende de bestrijding van gewelddadige radicalisering wordt de Vlaamse Regering heel expliciet gevraagd een actief beleid van gelijke kansen en non-discriminatie te voeren om in te zetten op het gedeelde burgerschap. Dat is zeer belangrijk in de context van de preventie van radicalisering.

Vorige week werden we in kennis gesteld van het onderzoek van de Kinderrechtencoalitie, een groepering van 26 organisaties die actief zijn rond kinderrechten, met onder andere Unicef België, de Gezinsbond, Plan België, Child Focus en Uit De Marge. Uit dat onderzoek blijkt dat racisme bij kinderen en jongeren een onderschat fenomeen vormt. Vooral de impact op hun persoonlijkheid en persoonlijkheidsontwikkeling valt niet te onderschatten. Verhalen van ervaringen van kinderen met discriminatie en racisme worden helaas niet altijd ernstig genomen. Dergelijke ervaringen kunnen echter leiden tot gevoelens van minderwaardigheid, constante stress, trauma's en depressie. Dan wordt de link ook snel gelegd met de problematiek van de radicalisering. Daarbij wordt vaak gezegd dat het gaat om een gevoel van verontwaardiging, niet alleen om hun eigen ervaring van discriminatie maar ook om wat anderen op dat vlak hebben ervaren. Ook dat kan een trigger zijn in het radicaliseringsproces.

De Kinderrechtencoalitie heeft een aantal aanbevelingen geformuleerd, waarvan een aantal heel specifiek te maken hebben met de bevoegdheden van de Vlaamse overheid. Er wordt onder andere gevraagd of de Vlaamse overheid wil inzetten op belevings- en ander onderzoek naar de impact van discriminatie en racisme op kinderen en jongeren. De Kinderrechtencoalitie vraagt of de Vlaamse overheid daarover onderzoeksopdrachten wil uitschrijven. Zij vraagt ook om te investeren in opvoedingsondersteuning voor ouders, en ook in het bijzonder om te leren omgaan met discriminatie-ervaringen van kinderen. De manier waarop ouders omgaan met de getuigenissen van kinderen die een discriminatie hebben ervaren op school of elders kan een blijvende invloed hebben op de ontwikkeling van die kinderen. Het belang daarvan mag zeker niet onderschat worden. Minister, aan u wordt ook gevraagd dat u zich zou aansluiten bij de engagementsverklaring 'Diversiteit als meerwaarde' en dat u hieraan de nodige acties en middelen zou koppelen.

Minister, hoe zult u aan de slag gaan met de aanbevelingen van de Kinderrechtencoalitie? Die zijn zeer relevant en actueel in de bestrijding van radicalisering.

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw Kherbache, u verwijst in uw vraag naar twee specifieke aanbevelingen rond onderwijs. Daarnaast verwijst u naar de aanbeveling

13 waarbinnen de Kinderrechtencoalitie alle betrokkenen bij opvoedingsondersteuning vraagt om te investeren in een aanbod voor ouders in het omgaan met discriminatie-ervaringen van hun kinderen.

Wat betreft onderzoek, dat is aanbeveling 7, start ik met het antwoord van minister Gatz. Non-discriminatie is een van de principes van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. In het Vlaams jeugd- en kinderrechtenbeleidsplan gaan we uitdrukkelijk uit van een beleid voor alle kinderen en jongeren, zonder onderscheid. Het is een grote verdienste van de Kinderrechtencoalitie om ons hierbij te wijzen op de vele 'stille' vormen van discriminatie, en zelfs racisme, die zich in ons land nog voordoen. Het is duidelijk een onderschat thema, waar we snel mee aan de slag moeten gaan.

Op dit moment is het Jeugdonderzoeksplatform (JOP) een van de enige bronnen in het Vlaamse surveyonderzoek die al ervaringen met discriminatie bevroegt. Zo werd in de JOP-monitor van 2013 aan de jongeren gevraagd of iemand hen wel eens slecht behandeld heeft vanwege hun geloof, de taal die ze spreken of hun huidskleur. Uit de resultaten blijkt dat jongeren geboren buiten België beduidend vaker problemen rapporteren: vier op de tien jongeren geboren buiten België geven aan al eens slecht behandeld geweest te zijn, één op de tien jongeren uit deze groep geeft aan dat dit vaak gebeurt tegenover één op honderd voor jongeren geboren in België.

De resultaten van deze vraag werden ook opgenomen in de Vlaamse migratie- en integratiemonitor 2015 die door het Steunpunt Inburgering en Integratie werd opgemaakt. Naar aanleiding van de opname in de monitor werden met het JOP al verkennende gesprekken gevoerd om te bekijken of er in de toekomst op dit thema kan worden voortgeborduurd. Ook in de volgende oproep voor een kenniscentrum 'jeugd' zal het verder uitbouwen van kennis over de diversiteit bij jongeren opnieuw op de agenda staan. Ervaring met en impact van discriminatie zal hierbij zeker als een van de mogelijke opties bekeken worden.

In de aanbeveling is ook sprake van een belevingsonderzoek dat de stem van kinderen en jongeren zelf naar boven brengt. De Kinderrechtencoalitie stelt dat er nood is aan meer onderzoek naar de precieze impact van discriminatie op de gezondheid van kinderen en op hun latere ontwikkeling. Het is mogelijk dat hiervoor een ad-hoconderzoek uitgeschreven wordt, maar minister Gatz wil dit in een groter geheel bekijken. We moeten in eerste instantie verzamelen wat al allemaal bestaat, ook op internationaal niveau.

In het overleg over Integriteit van kinderen en jongeren ten aanzien van de sectoren welzijn, onderwijs, jeugd en sport wordt een wetenschappelijk onderzoek gepland dat zicht wil geven op de mate waarin Vlaamse kinderen en jongeren tussen 10 en 18 jaar geconfronteerd worden met geweld binnen het gezin, de school en de vrijetijdscontext.

Wat onderwijs betreft, loopt momenteel een samenwerking met het Interfederaal Gelijkekansencentrum voor een Diversiteitsbarometer Onderwijs. Daartoe werd met onderzoekers en experts op het gebied van onderwijs en deskundigen uit de administratie in kaart gebracht welke de meest relevante problemen en de nog niet bewandelde onderzoekspaden op het gebied van ongelijkheid, diversiteit en discriminatie in het onderwijs zijn. Bedoeling is om een totaalbeeld van de problematiek te brengen.

De diversiteitsbarometer Onderwijs van het Interfederaal Gelijkekansencentrum zal een wetenschappelijk onderbouwd instrument bieden dat bijdraagt om aanbevelingen te formuleren voor verschillende partners binnen het onderwijs. We willen zo ongelijkheid in de praktijk wegwerken en het gelijkekansenbeleid stimuleren.

Het onderzoeksrapport Diversiteitsbarometer Onderwijs zal in het voorjaar van 2017 af zijn en bekendgemaakt worden.

Daarnaast loopt de International Civic and Citizenship Education Study (ICCS). Deze vergelijkende studie omtrent burgerschapseducatie en burgerschap bij jongeren, bevraagt leerlingen in het tweede leerjaar van de eerste graad secundair onderwijs. Dit onderzoek loopt van 15 december 2013 tot 30 juni 2018 en wordt uitgevoerd door de KU Leuven door de professoren Marc Hooghe en Ellen Claes.

Door het design van de studie is het tevens mogelijk om na te gaan wat de invloed van de samenstelling van klassen en scholen is op de politieke houding en de burgerschapscompetenties van jongeren. Dat is dus bijzonder interessant. Het is alleen spijtig dat het nog tot 2018 loopt. Het is nuttig omdat we zo de invloed van socio-economische achtergrond, gender en etnische minderheden kunnen nagaan.

Tot slot staat in 2016 een peiling gepland rond de eindtermen burgerzin en burgerschapseducatie bij de laatstejaars van het secundair onderwijs. Met de betrokken onderzoeksgroepen wordt bekeken in welke mate de twee bevragingen op elkaar kunnen worden afgestemd, zodat de betrokken scholen niet te veel worden belast.

Minister Vandeuren laat met betrekking tot aanbeveling 13 weten dat Kind en Gezin opvoedingsondersteuning heeft uitgebouwd in een netwerk van interne en externe partners: de Huizen van het Kind, het Steunpunt Algemeen Welzijn, en de Opvoedingslijn. In dit netwerk nemen de opvoedingswinkels een centrale plaats in.

Specifiek is er het rapport 'Impact van racisme en discriminatie op jongeren' van het Jongereninformatiepunt (JIP) voorgesteld op het OO-camp (opvoedingsondersteuning) 'steun aan ouders van jongeren' van 30 november. Het EXPOO (expertisecentrum opvoedingsondersteuning) zal deze resultaten mee verspreiden via het documentatiecentrum op www.expoo.be.

De engagementsverklaring over diversiteit in het onderwijs – aanbeveling 16 – werd eind vorige legislatuur binnen de Vlor geformuleerd. Alle betrokkenen ondertekenden de nieuwe tekst op de Vlor-startdag van 25 september 2014. We werken uiteraard blijvend aan de verbetering van de onderwijskansen van alle leerlingen. Zo heb ik de middelen voortgezet waarmee we via de onderwijsbegroting de vroegere engagementsverklaring al jaren ondersteunen. Ik verwijs naar het contingent 'verloven wegens bijzondere opdracht'. Dat zijn 6,5 vte's waarbinnen de pedagogische begeleidingsdiensten, de vakbonden, het Minderhedenforum, het Vlaams Instituut ter Bevordering en Ondersteuning van de Samenlevingsopbouw (VIBOSO), het Netwerk tegen Armoede, de Vlaamse Scholierenkoepel,... gedetacheerde leerkrachten toegekend krijgen. Daarnaast subsidieer ik organisaties die sterk bijdragen tot de doelstellingen van het beleid inzake gelijke onderwijskansen en mijn diversiteitsbeleid.

Minister Vandeuren geeft aan de verklaring ook te willen ondertekenen en opvolgen. Hij is ook bereid om de vraag te stellen aan minister-president Bourgeois om dat als engagement van de hele Vlaamse Regering op te nemen.

Minister Gatz engageerde zich in zijn beleidsbrief reeds tot een groot traject diversiteit in het jeugdwerk.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp-a): Uit het antwoord maak ik op dat er echt ambitie bestaat om de aanbevelingen van de Kinderrechtencoalitie effectief te realiseren. Ik denk dat we meer dan ooit moeten inzetten op gelijke kansen en gedeeld burgerschap. We zullen het thema zeer intensief blijven opvolgen. We zijn benieuwd naar de vertaling in concrete acties.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Elisabeth Meuleman (Groen): We kregen recent sterke signalen dat ons onderwijs nog niet is afgestemd op onze superdiverse samenleving. Denk maar aan de vergelijkende OESO-studie waarvan de resultaten in de pers kwamen. Er was ook nog de doorlichting door de OESO van ons Vlaams onderwijs. Daar heb ik een interpellatie over ingediend omdat ik vind dat we die analyse moeten maken en ter harte moeten nemen.

Tijdens onze hoorzittingen kwam professor Leman spreken. Hij vond dat we het onderwijs in Molenbeek onder de loep moeten durven nemen. Hij had het zowel over het Franstalige als over het Vlaamse onderwijs. Hij kent de situatie daar zeer goed. Hij vindt dat we radicaal anders moeten durven denken. Het ging trouwens niet alleen over Molenbeek. Om die jongeren te bereiken moeten we bijvoorbeeld stages aanbieden in samenwerking met ondernemingen. Er is een ongelooflijk grote ongekwalficeerde uitstroom in Brussel, en ook in andere steden. Die moeten we aanpakken. We hebben een ander antwoord nodig. Ik ben er absoluut van overtuigd dat dit een van onze topprioriteiten moet zijn. We moeten een antwoord bieden aan de diversiteit en de gelijke kansen.

Ik kijk uit naar een antwoord ten gronde van u, minister.

– *Nadia Sminate treedt als voorzitter op.*

De voorzitter: Minister Crevits heeft het woord.

Minister Hilde Crevits: Mevrouw Meuleman, ik erken de uitdagingen. De Vlaamse leerkrachten zijn nog niet echt divers, om een understatement te maken. We moeten in de lerarenopleiding investeren.

Voor een kind met als thuistaal niet het Nederlands of met andere indicatoren krijgt de school extra omkadering. Er worden tot dubbel zoveel werkmiddelen per kind besteed. De rode draad doorheen alle onderzoeken, ook van het Rekenhof, is de extra omkadering. Het is zeer goed dat we jaren geleden extra middelen voor de meer kwetsbare kinderen hebben uitgeschreven, maar er is geen systeem om de resultaten te monitoren. We kunnen het effect niet zien. Dat is spijtig. Ik ben het daar eigenlijk mee eens, ik zou zonder extra planlast te geven echt graag het effect kunnen monitoren.

Ik heb bij de vorige vraag al gezegd dat het project Connect waar ik nu extra middelen voor uittrek, net als bedoeling heeft om aan die vraag van onder andere professor Leman – ik heb zijn naam niet genoemd – tegemoet te komen. Hij pleit voor flexibele trajecten: we moeten jongeren in of buiten de school even uit de context kunnen halen. Dat willen we proberen. Ik wil dat niet zomaar aan de gemeente geven, ik wil dat doen op maat en volgens de noden van de scholen.

Directeurs uit het Brusselse melden mij dat er een grote nood is om jongeren in het secundair onderwijs via duaal leren of stages te stimuleren. We zijn met de regering naar Düsseldorf geweest. De onderwijsambtenaren uit Vlaanderen en die van Nordrhein-Westfalen hebben twee dagen samen gezeten om te kijken hoe we de expertise rond leren en werken kunnen bundelen om jongeren maximaal kansen te geven via dat spoor. Ik was vorige week in Brussel in een atheneum waar de directeur zei dat ze ook in het voltijds secundair onderwijs snakken naar kansen om duaal leren te hanteren als instrument. Er moet een connectie zijn met de leerling, maar die moet intussen werkervaring opdoen. Net die keuzes maakt deze regering. U hebt een punt, we moeten dit volop op het terrein uitrollen, maar – u hebt de reactie van de vakbonden gezien –, dat is een ware cultuuromslag. Ik wil dit met heel veel plezier bewerkstelligen, maar het zal moedige keuzes vragen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

INTERPELLATIE van Chris Janssens aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de noodzaak tot screening van moskeeën en de bevoegdheid ter zake – 9 (2015-2016)

VRAAG OM UITLEG van Nadia Sminate aan Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de communicatie van de Staatsveiligheid in verband met plaatselijke kerken en geloofsgemeenschappen – 557 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Nadia Sminate

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

Chris Janssens (Vlaams Belang): Minister, er verscheen onlangs een cartoon van Quirit waarbij een imam was afgebeeld met daarboven de tekst: mijn preken waren zo overtuigend dat ik ze zelf begon te geloven. Een spotprent die goed samenvat waar mijn interpellatie vandaag over gaat, want ook in Vlaanderen steekt het moslimextremisme in toenemende mate de kop op.

Eind november geraakte bekend dat een Marokkaanse imam die in drie Antwerpse moskeeën preekte naar Syrië is vertrokken om daar de rangen van Islamitische Staat of een ander extremistisch clubje te versterken. Van de drie moskeeën waar de imam zou hebben gepreikt, zijn er twee zogenaamd bekend als gematigd en niet erkend, een in Hoboken en een in Berchem. Een derde moskee waarin die imam actief zou zijn, is De Koepel uit Borgerhout, de fameuze moskee die al meermaals in opspraak is gekomen en die sinds de beslissing van 24 oktober 2011 van toenmalig Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Geert Bourgeois, is erkend.

Om erkend en later ook gesubsidieerd te worden moet een moskee voldoen aan een reeks voorwaarden, waarvan ik er twee noem: een schriftelijke verklaring ondertekenen waarin de plaatselijke kerk- of geloofsgemeenschap zich ertoe verbindt personen die handelen of oproepen te handelen in strijd met de Grondwet en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), te weren uit de organisatie en de werking van de plaatselijke kerk- of geloofsgemeenschap; en een verklaring ondertekenen om in geen geval medewerking te verlenen aan activiteiten die in strijd zijn met de Grondwet en het EVRM en ook personen te weren uit de lokalen die oproepen om te handelen in strijd met de Grondwet of het EVRM.

Minister, volgens u en de Vlaamse Regering volstaat de ondertekening van een dergelijke verklaring om een moskee zogenaamd gematigd te noemen, te erkennen en later, indien zij daar aanspraak op maakt, ook te laten financieren via de provincie. Van een ernstige opvolging van de naleving van dit engagement door de Vlaamse Regering is geen sprake. U verschuilt zich daarbij altijd achter de bevoegdheid van de Staatsveiligheid. Dat deed u ook tijdens een van de laatste vergaderingen van de commissie Radicalisering op 9 november 2015. U stelde toen: "Een doorlichting van de moskeeën is een zaak voor de Staatsveiligheid. Die bevoegdheid heb ik niet." Het lijkt me bizar dat de Vlaamse Regering de naleving van haar eigen erkenningsvoorwaarden niet zou kunnen of willen controleren.

Intussen zien we dat de Waalse Regering, nochtans geleid door PS en cdH, wel wil doen wat de Vlaamse Regering nalaat te doen. Volgens mediaberichtgeving zou de Waalse Regering een kadaster van gebedshuizen aanleggen en de niet-erkende

gebedshuizen op Waals grondgebied willen screenen. Blijkbaar rekent de Waalse Regering in tegenstelling tot de Vlaamse, een doorlichting van moskeeën wel tot haar bevoegdheid.

Specifiek met betrekking tot de moskee De Koepel waren er al lang beschuldigingen dat Syrië-jihadi's zoals Brian De Mulder en Jehoën Bontinck in deze moskee waren geradicaliseerd.

Uit de pers valt nu te vernemen dat de imam die in Syrië is gaan strijden, twee jaar geleden actief was bij De Koepel. Het lijkt me dan ook duidelijk dat De Koepel de erkenningsvoorwaarde heeft geschonden door deze imam toe te laten te preken in de moskee.

Intussen hebt u aangekondigd dat u vijftig extra moskeeën zou erkennen met als motivatie: "Beter een officieel erkende moskee dan een obscure garagemoskee. We hebben dan ook toezicht op hun activiteiten." Dat laatste moet in het licht van het voorgaande toch wel zeer sterk gerelativeerd worden.

Minister, bent u van plan om door te gaan met uw plannen om vijftig extra moskeeën te erkennen en te laten betoelagen of zet u die 'on hold' na de aanslagen in Parijs en de vaststelling dat een imam van een erkende moskee als jihadi naar Syrië trok?

Waarom beweert u dat u geen bevoegdheid hebt met betrekking tot de doorlichting van moskeeën, terwijl de Waalse Regering ter zake wel initiatieven neemt?

Zult u alsnog een doorlichting organiseren van of bent u van plan om toezicht te organiseren op de erkende moskeeën? Welke nieuwe initiatieven neemt u in dit verband?

Indien u meent dat u daartoe geen bevoegdheid hebt, op welke wetsbepalingen baseert u zich dan? Waarom zou de Vlaamse overheid geen doorlichting kunnen organiseren van de erkende moskeeën om de naleving van de eigen erkenningsvoorwaarden te controleren?

In het Vlaams regeerakkoord staat letterlijk de volgende passage: "Ons inburgerings- en integratiebeleid wil eenieder vanuit haar of zijn eigenheid en op basis van gedeelde waarden, rechten en vrijheden in staat stellen onze samenleving en toekomst mee vorm te geven." Hoe garandeert u dat het erkenningsbeleid van moskeeën strookt met het regeerakkoord dat gedeelde waarden als basisprincipe van het integratiebeleid vastlegt?

Zult u overgaan tot een intrekking van de erkenning van De Koepel nu blijkt dat de erkenningsvoorwaarden manifest overtreden werden?

Zult u de erkenningsvoorwaarden van de moskeeën verstrengen en eventueel in de toekomst sneller werk maken van een intrekking van de erkenning in geval van onregelmatigheden?

Nadia Sminate (N-VA): Ik begrijp de bezorgdheid van de heer Janssens, maar ik deel zijn conclusies niet.

Wanneer een imam van wie wij denken dat hij beantwoordt aan alle criteria, vertrekt naar Syrië, dan zitten we wel degelijk met een probleem. Het maakt helaas duidelijk dat radicalisering mogelijk is bij alle soorten religieuze bijeenkomsten. Dat kan in een erkende moskee, een niet-erkende moskee, een of andere vzw enzovoort. Dat is een spijtige vaststelling die wij vandaag echter moeten doen. Ik ben het er absoluut niet mee eens dat men daarom alle erkenningen moet intrekken of geen enkele moskee meer moet erkennen. Ik ben ervan overtuigd dat precies in die erkende moskeeën controle mogelijk is. Weliswaar moet die

controle dan wel gebeuren en goed gebeuren. Daarnaast moet er ook een goede informatiedoorstroming zijn naar Vlaanderen. Daar ligt mijn bezorgdheid.

Daarnaast zijn er de niet-erkende moskeeën. Het is heel gemakkelijk om op een bepaald moment een vzw op te richten voor een gebedshuis. Daar bestaan heel weinig criteria voor. Misschien moeten we die wel verstrengen.

Minister, hoe verloopt de samenwerking tussen de Staatsveiligheid en het Vlaamse Gewest?

Komt de coördinatiecommissie regelmatig samen?

Heeft de Staatsveiligheid in het verleden erkenningsaanvragen negatief geadviseerd? Als dat zo is, wat waren de redenen daar dan voor?

Heeft de Staatsveiligheid al voorstellen geformuleerd om erkenningen uit het verleden in te trekken op basis van een aantal gebeurtenissen?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mijnheer Janssens, u vraagt of ik doorga met mijn plan om vijftig moskeeën te erkennen. Ik wil verwijzen naar actiepunt 36 uit de resolutie die door alle partijen behalve de uwe is goedgekeurd waarin het belang wordt onderschreven van de erkenning van moskeeën, waardoor wordt vermeden dat moskeeën op niet-transparante wijze worden ondersteund door Golfstaten die zelf een salafistische interpretatie uitdragen. Niet enkel dat actiepunt, maar ook de andere actiepunten uit deze resolutie zijn duidelijk. We hebben daar al gevolg aan gegeven in het actieplan dat de Vlaamse Regering heeft opgesteld.

Een zaak klopt, mijnheer Janssens: ik heb inderdaad gezegd dat ik veel liever een erkende moskee heb dan een niet-erkende. Op die manier hebben we op zijn minst een beetje toezicht en controle.

Momenteel zijn er zes erediensten erkend in België, die erkenning is een federale bevoegdheid. De erkenning van de lokale geloofsgemeenschap is een gewestelijke bevoegdheid.

Ik heb helemaal geen plan om 50 extra moskeeën te erkennen. Ik heb wel gezegd dat de Moslimexecutieve ongeveer 45 dossiers heeft ingediend bij mijn administratie. Dat zijn er zoveel omdat de Moslimexecutieve gedurende 2 jaar niet heeft gewerkt. Dat betekent echter niet dat al die dossiers ook zullen worden goedgekeurd.

Mijnheer Janssens, het gaat niet over moskeeën die nog moeten worden gebouwd, het gaat over bestaande moskeeën, die zijn er al. U zegt niet alleen dat ik een plan heb om vijftig moskeeën extra te erkennen, maar u insinueert tegelijkertijd dat ik nieuwe gebouwen voor die moskeeën zal subsidiëren.

Die 45 concrete dossiers zullen nu een procedure tot erkenning doorlopen. In functie daarvan zullen we nagaan welke wel en niet kunnen worden erkend. Ik schets kort de procedure. Het Agentschap Binnenlands Bestuur screent de dossiers op de volledigheid. Vervolgens wordt een advies gevraagd aan de Staatsveiligheid en aan de lokale besturen. Vroeger moest eerst het lokale bestuur advies geven voor er een advies was van de Staatsveiligheid.

Ik heb gezegd dat dat niet logisch was. Het was heel moeilijk om een advies te geven zonder dat je een advies hebt van de Staatsveiligheid. Daarom hebben we die stapjes omgedraaid: eerst het advies van de Staatsveiligheid, en dan pas advies aan de betrokken gemeente of stad, en nadien ook aan het provinciebestuur.

Wij subsidiëren of financieren vanuit Vlaanderen niets. Wij gaan alleen over de erkenning. Het is niet zo dat wij daar dan ook nog een zak geld naast zetten. Als een moskee erkend is en de imam voldoet aan alle verplichtingen, zal die betaald worden door de FOD Justitie.

Mijnheer Janssens, ik vind het toch heel vreemd dat u Wallonië voorstelt als het stichtende voorbeeld. In Wallonië verloopt alles blijkbaar perfect. U zegt dat zij veel verder staan, dat zij een soort kadaster gaan opstellen, dat zij wel over de bevoegdheid beschikken om moskeeën door te lichten en dergelijke meer. U vergist zich. Wallonië had niets van regelgevend kader. U komt hier zeggen dat Wallonië veel beter bezig is dan Vlaanderen, maar zij hebben niets. Ik denk dus dat wij wat dat betreft vanuit de Vlaamse overheid niets kunnen leren van Wallonië.

Ik wil hier even schetsen – en ik zal me daarbij beperken tot de hoofdlijnen – hoe de erkenningsprocedure in het Vlaamse Gewest gebeurt. Eerst dient de Moslim-executieve een gemotiveerde aanvraag in. Wat komt er allemaal in het dossier dat moet worden ingediend? Gegevens over het gebouw dat als moskee zal fungeren, een inventaris van de financiële toestand, een financieel plan, een verklaring dat de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken wordt nageleefd, een verklaring dat de huidige en eventuele toekomstige imam voldoen aan de inburgeringsplicht, en een verklaring waardoor de moskee er zich toe verbindt individuen die handelen tegen of oproepen doen in strijd met de Grondwet of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, uit de organisatie en werking van de moskee te weren. In het Vlaamse decreet zijn er ook al heel wat zaken geregeld met betrekking tot de werking van de moskee, bijvoorbeeld hoe het bestuur moet worden samengesteld en verkozen, hoe de moskee financieel beheerd moet worden en dergelijke meer.

In Vlaanderen bestaan deze erkenningsprocedures al sinds 2005. In Wallonië heeft men dat dus nog niet. Wij hanteren daarbij al tien jaar aan een stuk heel duidelijke criteria. Zo moeten imams voldoen aan de inburgeringsplicht, wat toch wel belangrijk is. Wij zijn het enige gewest waar die inburgeringsplicht bestaat. De andere gewesten zijn nu ook gewonnen voor het idee om het ook daar verplicht in te voeren, bij ons bestaat dat al sinds 2004.

Wat Wallonië op dit moment doet, is het volgende. Zij krijgen een dossier binnen van de Moslim-executieve, ze vragen advies aan de Staatsveiligheid, en dat is het. Er zijn geen erkenningsvoorwaarden opgesteld door de Waalse Regering of via een Waals decreet. Na het advies van de Staatsveiligheid gaan ze al dan niet over tot erkenning, maar zelf hebben ze geen bijkomende criteria. Ik denk dus dat wij hier, in tegenstelling tot wat u laat uitschijnen, meer een voorbeeld zijn voor hen dan vice versa.

Ik wil ook nog even stilstaan bij het belangrijke punt van de handhaving. Ik vind het wel vreemd dat u vraagt hoe het komt dat ik niet bevoegd ben voor de Staatsveiligheid. U kent ook de zeer ingewikkelde staatsstructuren van ons land. Ik heb niets te zeggen over de Staatsveiligheid. Dat zit onder de FOD Justitie. De federale minister is bevoegd voor de Staatsveiligheid. Ik kan niet allerlei opdrachten geven aan de Staatsveiligheid, laat staan dat ik persoonlijk elke moskee in Vlaanderen zou kunnen doorlichten. Ik zou ook niet weten hoe ik daaraan moet beginnen. Misschien suggereert u dan dat ik elke garage in Antwerpen moet gaan opentrekken, maar het is mij een raadsel hoe ik daaraan zou moeten beginnen. Maar alle gekheid op een stokje, want dit dossier is niet altijd om mee te lachen.

Wat gebeurt er in het kader van de handhaving? Mijn administratie gaat bijvoorbeeld na of de bedienaars van de erediensten die inburgeringsplichtig zijn, wel degelijk aan hun inburgeringsplicht hebben voldaan. Er is een samenwerkingsakkoord uit 2004, dat is aangepast in 2008, tussen de federale overheid, de FOD

Justitie, de Staatsveiligheid en de gewesten, waardoor kan worden nagegaan of in de erkende geloofsgemeenschappen geen zaken gebeuren of personen actief zijn die strijdig zijn met de Grondwet of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, want ook het weren van die personen is een erkenningsvoorwaarde.

Het klopt dat wij absoluut afhankelijk zijn van de inlichtingen die we al dan niet van de Staatsveiligheid krijgen om dat te kunnen blijven handhaven. Wat wij moeten doen, is nakijken of aan onze erkenningscriteria voldaan is. Wat de FOD Justitie en de Staatsveiligheid doen, heeft te maken met doorlichting en dergelijke meer. Als zij menen ons bepaalde informatie te moeten bezorgen, zullen ze dat ook doen, maar in het verleden is dat niet altijd op een zeer goede manier gebeurd. Ik kom daar straks nog even op terug.

Mevrouw Sminate zei dat er een betere doorstroming van informatie moest zijn. Dat heb ik ook nooit ontkend. Het was wellicht een van de enige punten waarover ik het eens was met mevrouw Meuleman en het plan van Groen. Er moet inderdaad een betere informatiedoorstroming zijn. Er is al verwezen naar het voorbeeld van De Koepel in Antwerpen. Dat is inderdaad een erkende moskee. Als dan een imam die actief is in een erkende moskee, drie maanden geleden naar Syrië is vertrokken, en de Staatsveiligheid laat na om die informatie door te geven aan de betrokken overheid, die bevoegd is voor het al dan niet uitreiken van een erkenning of het intrekken ervan, dan is het voor mij natuurlijk onmogelijk om in te grijpen. Wij wisten dat niet, en dat vind ik zeer kwalijk. Ik vind dat dat echt niet kan. Ik heb dan ook onmiddellijk contact opgenomen met collega Geens om dat aan te kaarten. Men erkent dat ook en gaat proberen om, gelet op de actualiteit en het problematische dossier, veel korter op de bal te spelen om ons ook beter te kunnen inlichten, want dat is in deze context absoluut noodzakelijk.

Mijnheer Janssens, u vraagt hoe ik zal garanderen dat het erkenningsbeleid met betrekking tot de moskeeën strookt met het regeerakkoord. Ik hoef u niet te zeggen dat we in een samenleving leven met vrijheid van meningsuiting en vrijheid van godsdienst, en in een pluralistische samenleving waarin diversiteit moet worden erkend en gerespecteerd.

Dan kom ik tot uw specifieke vraag over De Koepel. De Koepel is erkend, maar ondertussen hebben zij een uitbreiding van hun werkingsgebied aangevraagd. Dat had ermee te maken dat in hun moskee een aantal mensen actief waren die in Temse wonen en dat ze die wilden opnemen in hun bestuur. Over die aanvraag tot uitbreiding moet nu advies worden uitgebracht door de FOD Justitie en de Staatsveiligheid. Het dossier zit daar dus. Ik neem aan dat, gelet op de recente gebeurtenissen, de Staatsveiligheid in zijn advies – waar ik trouwens al een jaar op zit te wachten, wat toch een beetje beschamend is – rekening zal houden met wat er met die bewuste imam gebeurd is.

Mevrouw Sminate, ik kan u verzekeren dat de interfederale overlegcommissie wel degelijk om de drie maanden samenkomt. Afgelopen vrijdag is er nog zo'n bijeenkomst geweest. Daar heeft de vertegenwoordiger van mijn kabinet nog eens de gebrekkige informatiedoorstroming aangekaart. Nu brengt de Staatsveiligheid ook jaarlijks een rapport uit over de moskeeën in Vlaanderen. Wij hebben op dat overleg gezegd dat jaarlijks misschien wat weinig is en dat wij liever een zesmaandelijks rapportering zouden hebben. Ze gingen dat bekijken. Het impliceerde een klein beetje meer werkdruk, maar ze gingen kijken wat ze konden doen.

Dan was er nog een vraag over eventuele negatieve adviezen. Er zijn wel degelijk al erkenningsaanvragen negatief geadviseerd door de Staatsveiligheid, maar over de motieven daarvoor kan ik niets zeggen, want dat is geheime en vertrouwelijke informatie. Doordat de Moslimexecutieve twee jaar stil heeft gelegen, ben ik zelf

nog nooit over een erkenning moeten gaan, maar mijn voorganger Geert Bourgeois is wel al zes keer overgegaan tot de intrekking van de erkenning van een moskee.¹ Ik heb er zelf dus nog geen enkele erkend en heb nog geen enkele erkenning ingetrokken, maar ik wacht dus wel al een jaar op het advies van de Staatsveiligheid over De Koepel.

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

Chris Janssens (Vlaams Belang): Minister, u hebt in uw antwoord een aantal hallucinante pogingen gedaan om mij woorden in de mond te leggen of zaken in de schoenen te schuiven die ik nergens beweerd of gedaan heb. U hebt het bijvoorbeeld over een resolutie die ik zelfs niet heb goedgekeurd, waarvan u mij een aantal dingen voor de voeten meent te moeten gooien. U hebt het gehad over uw plan om 45 te moskeeën te gaan erkennen, of althans de dossiers die op uw bureau liggen, alsof ik ergens heb laten uitschijnen dat die moskeeën zelfs nog gebouwd moeten worden. Ik weet niet waar u het haalt, maar het waren hallucinante pogingen om rond de hete brij heen te draaien.

Ik begrijp uit uw antwoord dat u het zelfs niet de moeite vindt om De Koepel, waarvan u net bevestigd hebt dat een imam die daar gepreekt heeft, intussen jihadist is geworden in oorlogsgebied, onmiddellijk tot de orde te roepen en de erkenning ervan in te trekken. Wat het handhavingsbeleid betreft, zegt u dat u niet bevoegd bent voor de Staatsveiligheid, maar blijkbaar gaat u er dan van uit dat een Vlaamse Regering, in tegenstelling tot wat men in Wallonië heeft nagelaten, wel eigen voorwaarden maakt en oplegt, maar dat die Vlaamse Regering en de bevoegde minister op geen enkel moment de correcte naleving van die voorwaarden moeten opvolgen. Het is allemaal vrijheid, blijheid. U stelt een aantal voorwaarden, maar of die concreet worden opgevolgd, daar gaat u niet over. En als er dan manifeste voorbeelden zijn dat de erkenningsvoorwaarden in geen geval zijn nageleefd en wel degelijk zijn overtreden, zoals bij De Koepel, vindt u het nog niet het moment om in te grijpen en die erkenning eindelijk, nadat er al zoveel jaren problemen zijn bij die betrokken moskee in Borgerhout, in te trekken.

U zegt dat u al een jaar op een advies wacht en dat de Staatsveiligheid nalaat informatie door te spelen. U zegt dat u van niets wist, maar nu weet u het wel. U hebt het zelfs aangehaald en bevestigd in uw eigen antwoord. Doe er dan in hemelsnaam ook iets mee. Trek nu eindelijk de erkenning van die moskee in, want het is een schande dat een dergelijke moskee in Vlaanderen erkend kan worden en blijkbaar als een goede partner van de moslimgemeenschap beschouwd wordt. Het is een moskee die erkend wordt door de Vlaamse overheid, maar waarvan duidelijk blijkt dat er hatelijke boodschappen gepredikt worden en dat zelfs imams uit die moskee zelf naar oorlogsgebied trekken om daar de jihad te gaan vechten.

Ik hoor collega Sminate dan zeggen dat radicalisering zowel in erkende als in niet-erkende moskeeën gebeurt, maar dat is net mijn pleidooi. Het gebeurt inderdaad zowel in erkende, zoals De Koepel en vele andere, als in niet-erkende moskeeën. Het is een onderstreping van mijn pleidooi, mevrouw Sminate, om zowel de erkende als de niet-erkende moskeeën te gaan screenen.

Minister, neem nu eindelijk eens wat dat betreft uw verantwoordelijkheid en doe zoals in Wallonië, wat helemaal niet mijn stichtende voorbeeld is maar waar men

¹ Nvdr. Minister Homans deelt ons mee dat haar woorden als volgt moeten worden geïnterpreteerd: "De Moslimexecutieve heeft twee jaar stilgelegen, dus ik heb zelf nog nooit een vraag tot een erkenning moeten behandelen, maar mijn voorganger, de huidige minister-president, heeft wel al zes keer de aanvraag tot erkenning van een moskee geweigerd." Zij verwijst ter zake naar het betreffende beeldfragment.

blijkbaar onder PS- en cdH-bestuur wel moskeeën en gebedshuizen wil screenen. Wat men daar kan, moet u als N-VA-minister toch ook kunnen? Ook in Nederland is er, onder socialistische ministers, een doorlichting van moskeeën en islamitische verenigingen. Blijkbaar is men dat ook in het socialistische Wallonië van plan. Maar in Vlaanderen, met een N-VA-minister en N-VA-regering, is dat blijkbaar onmogelijk.

Waar hebt u dan wel de tijd, het geld, de energie en de middelen voor? U gaat 568.000 euro uittrekken voor de gemeenten met een zogenaamd acute radicaliseringsproblematiek. Blijkbaar gaan de geradicaliseerde jongeren of minder geradicaliseerde jongeren in die negen gemeenten dan niet naar al dan niet erkende moskeeën of gebedshuizen of wat dan ook? U gaat ook 650.000 euro uittrekken om jongeren die dreigen te radicaliseren een goed gevoel over zichzelf te geven. Dat zijn uw prioriteiten. U gaat er nog maar eens 1,2 miljoen euro belastinggeld tegenaan gooien om allerlei zaken te pampere en vooral de problemen niet bij de wortel aan te pakken en niet te benoemen. Minister, ik vraag mij dan af hoever het voor u en voor uw regering in hemelsnaam nog komen. Hoeveel terreuraanslagen en geweldplegingen door geradicaliseerde moslims in of uit dit land moeten er nog gebeuren?

We staan in Europa aan de top voor wat betreft het aantal landgenoten of genaturaliseerde landgenoten die vanuit België en vooral Vlaanderen als jihadisten richting Syrië en Irak getrokken zijn. Dat is geen top om trots om te zijn. Het officiële getal zegt dat het er ongeveer vijfhonderd zijn. Blijkbaar kwamen die vijfhonderd personen niet in al dan niet erkende moskeeën. Blijkbaar vindt u het niet nodig om de moskeeën in Vlaanderen te screenen.

Wat nu wel plots wordt erkend, is dat de grote moskee in het Jubelpark in Brussel – die onder controle van Saoedi-Arabië zou staan, waarvoor wij trouwens jaren lang hebben gewaarschuwd – de enige problematische moskee zou zijn. Alsof dat nu de enige moskee is, in Brussel of in Vlaanderen, die door fundamentalistische regimes zou worden gesteund en zelfs gesubsidieerd. Minister, die problemen zijn er ook in Vlaanderen. Neem dus uw verantwoordelijkheid op.

Ik doe een concreet voorstel. In de plaats van de islamisering in Vlaanderen te organiseren door moskeeën te erkennen en ze door de provincies te laten subsidiëren en ze te laten betoelagen, neem mijn voorstel aan en organiseer in de regio waarvoor u bevoegd bent een observatorium om islamfundamentalisme te monitoren. Doe een doorlichting van moskeeën en islamitische verenigingen en neem uw verantwoordelijkheid op. Kijk niet langer weg. Die tijd moet nu voor eens en voor altijd voorbij zijn.

De voorzitter: De heer Kennes heeft het woord.

Ward Kennes (CD&V): Het is goed, en wij hebben dat altijd verdedigd, dat er in dit land moskeeën worden erkend. Vlaanderen heeft daarvoor een goede regelgeving uitgewerkt, met heel wat controlemechanismen. Wil dat zeggen dat er daarna geen toezicht meer is of dat men achteraf de voorwaarden niet kan schenden? Neen, we moeten dat blijven monitoren en waakzaam blijven. Als blijkt dat iemand in een erkende moskee komt prediken en daarna naar Syrië vertrekt, dan is dat een probleem dat onderzoek vergt. Je kunt dat niet zomaar laten passeren. Minister, ik ga ervan uit dat u en uw administratie dergelijke zaken ernstig nemen, en dat, indien na onderzoek zou blijken dat het nodig zou zijn, het instrument van de intrekking van de erkenning wordt gehanteerd, met omzichtigheid en uiteraard na grondig onderzoek.

De problematiek van de radicalisering is ook in Wallonië de laatste weken serieus ontdekt. Ook de problematiek van de inburgering en het organiseren van academische vorming over de islam – al die zaken die Vlaanderen de voorbije jaren heeft uitgewerkt – waren terug te vinden in een recent persbericht van de Waalse Regering. Het is heel goed dat we van elkaar leren. We kunnen op sommige

momenten ook van Wallonië leren, en omgekeerd. Op deze punten kunnen zij heel veel van Vlaanderen leren. Ik zie dat ze nu met heel veel interesse onze maatregelen van de voorbije jaren hebben bekeken en daar nu ook hun voordeel mee willen doen. Zij staan natuurlijk nog niet ver. Zij doen alsof ze nu al een heel instrumentarium hebben uitgewerkt en alsof alles daar al bestaat. Dat is jammer genoeg nog niet het geval. Integendeel. Zij zijn tot de ontdekking gekomen dat er iets moet gebeuren en dat Vlaanderen in dezen een lichtend voorbeeld kan zijn.

Het punt van de Staatsveiligheid is de voorbije weken voldoende aan bod gekomen. Daar speelt natuurlijk de uitwisseling van informatie een rol. We zijn heel afhankelijk van dit soort informatie. De minister, de burgemeesters, de lokale politiediensten, de integratie- en deradicaliseringsambtenaren zijn daarvan afhankelijk. De burgemeester van Gent heeft recent inzage gevraagd in dossiers. Dat is zeer terecht. We moeten omzichtig omgaan met informatie. Het is niet omdat je ergens genoemd of in het oog wordt gehouden dat je meteen schuldig bent. Het is goed dat de informatie gedeeld wordt.

Ik heb jaren moeten vragen naar de stand van zaken inzake de erkenning van moskeeën. Ik blijf, samen met mijn fractie, geloven dat erkenning kwaliteit kan opleggen en garanties biedt voor integratie, voor participatie, voor het gebruik van het Nederlands, voor de inburgering van de imams. Dat is een essentieel element. De heer Janssens zegt dat het, aangezien het ergens fout gaat, het overal fout gaat. Neen: wij denken dat dit de uitzondering is op de regel, dat erkende moskeeën beter functioneren, en dat dit voor onze democratische samenleving een goede zaak is.

– Katia Segers treedt als voorzitter op.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Elisabeth Meuleman (Groen): Minister, u verwees naar ons actieplan. Het is inderdaad een onderdeel van ons actieplan om te streven naar meer transparantie en controle via meer erkenning en, zoals de heer Kennes aanhaalde, misschien ook via de meldingsplicht van niet-erkende moskeeën. Op die manier kunnen we proberen om wat meer zicht te krijgen op wat er in de moskeeën wordt verteld.

In verband daarmee viel mij een tweet op van Nina Verhaeghe, een journaliste van de VRT. Zij tweette: "700 kinderen leren Arabisch in de Grote Moskee in Brussel. Het moslimcollectief ICIB is ongerust over het handboek, gefinancierd vanuit Koeweit en Libië." Dat zijn zeer veel kinderen. Er zijn problemen met die financieringsstromen. Dit is wellicht federale materie, maar we zouden toch samen moeten bekijken wat daaraan kan worden gedaan. Blijkbaar ging een RTBF-reportage daarover. Minister, kent u het collectief 'Initiatives citoyennes pour un islam de Belgique' (ICIB)? Hebt u daar al contacten mee gehad? Het collectief zou niet alleen in Wallonië actief zijn, maar ook in Leuven en Antwerpen. Het streeft naar de ontwikkeling van een Belgische islam, om daarmee een barricade op te werpen tegen de buitenlandse invloeden van Arabische staten zoals Koeweit en Libië. Het leek mij interessant om dat eens uit te zoeken.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Minister, u verwees naar de Vlaamse resolutie waarin een aantal actiepunten zijn opgenomen waarbij het belang wordt benadrukt van de erkenning van moskeeën omdat je er op die manier een beter zicht op hebt en ze ook kunt inschakelen in het beleid. De resolutie benadrukt ook het belang van laagdrempelige informatie en van het organiseren van maximale terugkoppeling naar diegene die een aanvraag tot erkenning heeft ingediend.

Ik ben het met u eens dat het niet kan dat men zonder enig zicht op timing moet wachten op een advies van de Staatsveiligheid. U zei dat u aan de Staatsveiligheid hebt gevraagd om elke zes maanden te rapporteren over de stand van zaken. Maar voor de individuele dossiers zou het wel nuttig zijn om te werken aan een timing. De moskeeën of de besturen die de aanvragen hebben ingediend moeten weten waar ze staan. Nu ontstaat er bij hen een demotivatie om een aanvraag in te dienen om procedurele redenen. Dat is contraproductief. Kan ervoor worden gezorgd dat ze een zicht krijgen op de timing? Kan er eventueel met deadlines worden gewerkt?

Minister, u zei dat u vanwege de vertrouwelijkheid niet kunt uitweiden over de negatieve adviezen van de Staatsveiligheid. Maar het is toch belangrijk dat de Staatsveiligheid het lokale bestuur en zelfs het moskeebestuur inlicht over het probleem. Gebeurt dat voldoende? Want je kunt dan inspelen op een aantal adviezen die misschien onvoldoende geïnformeerd zijn of die wijzen op een probleem waarbij zowel het lokale bestuur als het moskeebestuur kan ingrijpen.

Minister, er is nu heel veel gezegd over de vertrekkende imam in Antwerpen. We hadden er gisteren nog een discussie over in de gemeenteraad. Feit is wel dat de moskee in Berchem het probleem in september heeft gedetecteerd en gesignaleerd. Men ving daar onrustwekkende signalen op. Pas in november heeft de federale politie die moskee bezocht. De moskee was verbaasd dan men dan pas reageerde. De federale politie zei met een onderzoek bezig te zijn. Feit is dat je merkt dat er op het vlak van communicatie nog heel wat werk aan de winkel is. De moskeebesturen zelf zijn een belangrijke partner in het detecteren van problemen. In dit geval is dit gebeurd vanuit de moskee zelf. Er wordt her en der geroepen over het intrekken van erkenningen. Hier hebben zij zelf het probleem gedetecteerd. Het probleem is vooral dat er nadien, van het onderzoek dat daarop is gevolgd, geen terugkoppeling is gekomen, of toch niet snel.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Voorzitter, er zijn niet veel bijkomende vragen gesteld. Ik zal dus niet zo lang antwoorden als daarnet.

Mijnheer Janssens, als u oordeelt dat wat u en ik in de kranten hebben gelezen een voldoende grond is om een erkenning in te trekken, dan vind ik dat niet echt rechtstaatwaardig. Je moet toch op basis van objectieve argumenten en elementen een erkenning intrekken? Als dat moet gebeuren, zal ik de eerste zijn om dat te doen. Maar ik ga dat niet doen op basis van één krantenartikel. Ik heb daarvoor een advies nodig van de Staatsveiligheid. Zij hebben wel door dat het redelijk dringend is. Zij zullen er wel werk van maken.

Mijnheer Janssens, als u blijft zeggen dat Wallonië wel degelijk moskeeën gaat doorlichten, dan kan ik u zeggen dat ze geen moskeeën gaan doorlichten, want ze weten dat dat niet tot hun bevoegdheid behoort. Wat zij wel gaan doen, is een kadaster opmaken van moskeeën en een erkenningsprocedure uitschrijven. Het is waar wat de heer Kennes zegt en wat ik al in mijn initiële antwoord zei: wij staan wat de erkenning van moskeeën betreft veel verder dan de andere gewesten in dit land.

Mevrouw Meuleman, de moskee in Brussel valt niet onder mijn bevoegdheid. Ik heb nog geen contact gehad met dat welbepaalde collectief. Ik kan u wel zeggen dat wij regelmatig contact hebben met de Moslimexecutieve. Die begint opnieuw te functioneren.

Mevrouw Kherbache, in het samenwerkingsakkoord van 2004 staat een timing. Maar dat is een termijn van orde, zoals dat heet. De Staatsveiligheid moet binnen de vier maanden advies uitbrengen. Als we natuurlijk weten dat ze, wat de gebiedsuitbreiding van de koepel betreft, al een jaar geen advies hebben gegeven,

is dat wel een probleem. Ik heb mij geïnformeerd wat daar het probleem was. Bleek dat een persoon bij de FOD Justitie het dossier niet had doorgegeven aan de Staatsveiligheid. Ik neem aan dat dit bij dezen is rechtgezet en dat het dossier nu wel is doorgegeven. Dat zijn zaken die niet kunnen, zeker in het licht van de problemen die de actualiteit met zich meebrengt.

U hebt begrip voor de vertrouwelijkheid van de informatie en adviezen van de Staatsveiligheid. Wat erin staat, is redelijk discreet, dat klopt. Voor de voorbeelden die ik heb gegeven, nog onder mijn voorganger, hebben het kabinet en de administratie telkens contact opgenomen met het lokale bestuur om duidelijk te maken waarom de moskee niet werd erkend of waarom de erkenning werd ingetrokken. De lokale besturen in Vlaanderen worden wel degelijk op de hoogte gebracht; ik weet niet hoe het loopt in Brussel of Wallonië. Het is terecht wat u zegt, wij hier in Brussel kunnen alle informatie hebben, maar de lokale besturen weten het best ook wat er op hun grondgebied allemaal gebeurt.

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

Chris Janssens (Vlaams Belang): Minister, wat moet er in Vlaanderen in 's hemelsnaam dan wel gebeuren om de erkenning van een moskee te kunnen intrekken? U gaat blijven wachten op een advies van de Staatsveiligheid, u hebt op andere adviezen al meer dan een jaar gewacht. Het krantenartikel waarover u het hebt, dateert alweer van drie weken geleden. U hebt nog altijd geen advies gekregen. In welke mate is die moskee die al jarenlang in opspraak komt, intussen gevolgd door de Staatsveiligheid? Zij slagen er niet in om bij zo'n acuut probleem onmiddellijk een advies af te leveren om die erkenning te laten intrekken of althans een negatief advies te geven op basis waarvan u de erkenning kunt intrekken. Nee, u wacht liever. U wacht blijkbaar op Godot.

Hoe gaat u aan de Vlaming uitleggen, minister, dat in tijden van toenemende islamterreur een moskee die een imam als jihadist kan afvaardigen naar oorlogsgebied nog altijd een erkenning heeft? Welke geruststellende boodschap is dat? Als een erkende moskee zelfs een jihadist kan afvaardigen, hoe erg moet het dan niet gesteld zijn met de niet-erkende? U stelt de Vlaming geenszins gerust.

Neen, mijnheer Kennes, ik zeg echt niet dat als het ergens fout loopt, het dan overal fout loopt. Dat is net mijn pleidooi om zowel erkende als niet-erkende moskeeën te screenen en een Vlaams islamobservatorium in te richten dat zich ten minste bezighoudt met het opvolgen van de naleving van de erkenningsvoorwaarden van de eigen Vlaamse overheid. Dat is mijn pleidooi.

Minister, u hebt nu eenmaal nog 45 à 50 dossiers bij uw administratie liggen met aanvragen van moskeeën om erkend te worden. Als u zoals u al herhaaldelijk hebt gezegd, liever een erkende moskee hebt dan geen erkende, en daarmee doorgaat, zullen onder een N-VA-minister meer moskeeën erkend en gesubsidieerd worden dan onder een sp.a-minister. Als u denkt dat u daarmee een soort Vlaamse islam gaat creëren, dan moet ik u helaas teleurstellen. Het enige wat u organiseert en realiseert, is een islamisering van Vlaanderen. Uw partij zal hiermee de geschiedenis ingaan als de eerste zogenaamd nationalistische partij die actief de islamisering van het eigen land organiseert.

De voorzitter: De interpellatie en de vraag om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Liesbeth Homans, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de informatie-inbreng vanuit de Vlaamse bevoegdheden bij de Joint Information Box in de strijd tegen radicalisering – 518 (2015-2016)

VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Liesbeth Homans, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over de federale dynamische databank voor Syriëstrijders – 535 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Katia Segers

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Mijn eerste vraag om uitleg gaat over de Joint Information Box (JIB). Uit een onderzoek van het Comité P blijkt dat de JIB al jaren niet goed werkt. Het systeem is al acht jaar operationeel en heeft volgens het Comité P geen meerwaarde geboden in de strijd tegen radicalisering. Het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (OCAD) heeft dat erkend en zal werk maken van een herziening van de JIB.

Het Comité P beveelt aan om een grotere informatie-inbreng van de diensten naar de informatiedatabank op het terrein te realiseren. Mijn collega Hans Bonte onderlijnde al vaker dat de strijd tegen radicalisering een vorm van nabijheidspolitiek is. Men moet goed geïnformeerd zijn en de informatie uit de straten, parken en scholen goed doorseinen aan de geijkte instanties en vooral aan de veiligheidsdiensten.

Minister, hoe verloopt de wisselwerking tussen de federale JIB en de informatie-inbreng vanuit de gemeenschappen en gewesten? Hoe evalueert u die wisselwerking? Vindt u dat voldoende? Zo niet, plant u een verbetering?

Ik heb mij voor deze vraag gebaseerd op berichten in de media. Meer weten wij niet. Ik kom tot mijn tweede vraag. Ik heb vernomen dat er een gemeenschappelijke vergadering is geweest van de Commissie voor de Binnenlandse Zaken en de Commissie voor de Justitie. Vorige week tijdens de hoorzitting met het OCAD heeft men aangegeven dat men werk zou maken van een dynamische databank om de Belgische 'foreign fighters' beter op te volgen. Men zou fiches opmaken en de lijst van en informatie over de foreign fighters zo goed mogelijk voeden en opvolgen om een beeld te krijgen van het individuele dreigingsniveau van elk van die personen.

Werd Vlaanderen betrokken bij de totstandkoming van deze dynamische databank? Indien ja, op welke manier? Zal die informatie beschikbaar zijn voor Vlaanderen en de lokale besturen?

Er werd gezegd dat de dynamische databank beschikbaar zou zijn voor 'andere gemachtigden'. Wie zou dat dan zijn? Wie ziet u daarvoor in aanmerking komen?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Kherbache, u had het over twee verschillende databanken: de JIB en de dynamische databank van federaal minister van Binnenlandse Zaken Jambon die per 1 januari 2016 in werking zal treden.

Er is een klein verschil tussen de twee. De JIB die al acht jaar bestaat, bevat alle elementen van extremisme, niet alleen de foreign terrorist fighters. De nieuwe dynamische databank zal enkel die foreign terrorist fighters bevatten. De twee zullen

naast elkaar blijven bestaan. Dat is niet mijn bevoegdheid, maar ik heb geïnformeerd aan de overkant van de straat. Het is belangrijk omdat een element in beide databanken kan worden opgenomen. Het is goed om nu even te focussen op die foreign terrorist fighters, maar we blijven alle andere vormen van extremisme opvolgen.

Er is een omzendbrief geweest over de foreign terrorist fighters. In uitvoering daarvan moet de burgemeester een lokale integrale veiligheidscel oprichten waaraan zowel de veiligheids- als de socio-preventieve actoren zullen deelnemen. Dit is het platform waar inlichtingen kunnen worden uitgewisseld. 'Socio-preventieve actoren' impliceert de bevoegdheden die onder de verantwoordelijkheid van de Vlaamse Regering vallen.

Dat kunnen welzijnswerkers zijn en dergelijke, het is een breed gamma, maar ze vallen onder de Vlaamse bevoegdheden. Zij moeten melding maken van individuen die als 'foreign terrorist fighters' worden beschouwd. Op deze manier dragen de deelstaten actief bij tot de invulling van de databanken. Het is goed dat het OCAD op die manier een zo volledig mogelijk beeld krijgt van het individu in kwestie.

U vroeg of de lokale besturen daar gebruik van kunnen maken. De socio-preventieve actoren – en de lokale besturen bij uitbreiding – kunnen wel degelijk informatie krijgen uit die databank. Het is de bedoeling om per individu informatiekaarten op te maken en die worden ingevoerd in de databank. Dat is niet-geclassificeerde informatie. Echt vertrouwelijke of geheime informatie wordt niet opgenomen in die databank, maar de informatie waar lokale besturen nood aan hebben, zit er wel degelijk in. Dat is belangrijk.

Het is een goed initiatief van minister Jambon, maar we zijn een beetje afhankelijk van de lokale besturen om het te doen slagen. We zijn afhankelijk van de burgemeesters die zo'n Lokale Integrale Veiligheidscel (LIVC) moeten oprichten. In Vilvoorde – en dan kijken we spontaan naar de heer De Ro – is er een cel, en die werkt voortreffelijk, ook in Antwerpen werkt dat voortreffelijk, maar dat is nog niet in elke gemeente het geval. De lokale besturen moeten daarin hun verantwoordelijkheid opnemen. In de omzendbrief die ik heb vermeld, staat dat zij dat moeten inrichten en dat het toezicht gebeurt door de federale overheid. Vanuit Vlaanderen zullen we onze socio-preventieve diensten absoluut wel informeren en sensibiliseren over de rol die zij in de LIVC moeten opnemen.

Ik geef u nog wat extra informatie. Naast de informatie-uitwisseling op het lokale niveau via de LIVC zullen we samen met het OCAD en de federale collega's bekijken onder welke voorwaarden, volgens welke procedure – want het gaat om gevoelige materie – en met welke finaliteit de Vlaamse diensten toegang kunnen krijgen tot die databank. Dat is niet zo simpel. U weet dat er allerlei samenwerkingsakkoorden en dergelijke aan te pas komen. Voor bepaalde diensten, zoals justitiehuisen, de VDAB, onderwijs, zijn er al heel duidelijk afspraken gemaakt met de Staatsveiligheid. Dat is oké, maar er moeten nog meer Vlaamse diensten informatie kunnen krijgen. We zullen onze collega's vragen om snel tot een samenwerkingsakkoord te komen, zodat het voor iedereen goed is, niet alleen voor de federale maar ook voor de Vlaamse overheidsdiensten en voor onze lokale besturen.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): De socio-preventieve diensten zullen mee input leveren voor de dynamische databank. Worden de Vlaamse diensten daarbij betrokken? U vermeldde al de justitiehuisen. Hoe zit het met de Vlaamse dienst voor de elektronische opvolging? Die moeten volgens mij systematisch betrokken worden bij het elektronisch toezicht. Iemand met een enkelband loopt ergens rond in een gemeente of stad, dan is het essentieel dat deze dienst input levert aan de dynamische databank.

In opvolging van onze resolutie komt er per justitiehuis een referentiepersoon. De directeur wordt aangeduid als de verantwoordelijke radicalisering. Het zou nuttig zijn dat zij systematisch worden betrokken bij de input van de dynamische databank. De justitiehuizen gaan immers een belangrijke rol spelen als gedetineerden vrijkomen en moeten worden opgevolgd. De lokale besturen zijn daar terecht ongerust over. Als het vanaf januari van start gaat, moeten zij meteen mee in het bad getrokken worden zodat er geen leemtes ontstaan in de informatie-uitwisseling.

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Kherbache, uw laatste suggestie is waardevol. Ik zal ze doorgeven aan minister Vandeuren. U kunt me niet kwalijk nemen dat ik niet alles ken van de justitiehuizen.

Het elektronisch toezicht valt inderdaad onder de justitiehuizen. Die mensen worden daar dan ook terecht bij betrokken.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Yasmine Kherbache aan Liesbeth Homans, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding, over een eengemaakt politiebeleid in Brussel – 546 (2015-2016)

Voorzitter: mevrouw Katia Segers

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): In punt 38 van de resolutie betreffende de bestrijding van gewelddadige radicalisering staat dat er moet worden gestreefd naar een eengemaakt politiebeleid in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, en dat in afwachting daarvan werk moet worden gemaakt van een vloeiende informatie-uitwisseling tussen de Brusselse politiezones onderling en tussen de Brusselse politiezones en de Vlaamse Rand.

Ik heb daar twee vragen bij. Minister, zijn er vanuit Vlaanderen initiatieven genomen op het vlak van het politiek overleg om werk te maken van een eengemaakt politiebeleid? Heeft Vlaanderen daarbij een standpunt ingenomen en hoe is dat gebeurd? Was er op dat vlak enige terugkoppeling?

Werden er stappen gezet om, in afwachting van dit eengemaakte politiebeleid in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, werk te maken van een vloeiende informatie-uitwisseling tussen de Brusselse politiezones onderling en tussen de Brusselse politiezones en de Vlaamse Rand?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Kherbache, overleg was in dit geval niet nodig omdat elke Vlaamse partij in de Kamer hetzelfde standpunt heeft ingenomen. Iedereen is voor een eengemaakte politiezone. Mijn partij heeft daarvoor gepleit, maar ook de uwe en de andere Vlaamse partijen.

Een eengemaakte politiezone is belangrijk omdat het een voordeel zou kunnen zijn in het aanpakken van radicaliseringsprocessen die kunnen leiden tot extremisme en helaas ook tot terrorisme, en omdat het zou zorgen voor een efficiënter veiligheidsbeleid.

Ik vind het jammer dat alle Vlaamse partijen het daarover eens zijn, terwijl de Brusselse minister-president, Rudi Vervoort, zich daartegen verzet. Hij beweert dat

centralisatie niet in het DNA van de Brusselaars zit. Oud-premier Di Rupo deed daar nog een schepje bovenop en zei dat als Antwerpen zoveel politiezones heeft, Brussel er dan toch ook zes mag hebben. Hij vergelijkt de 2900 vierkante kilometer van de provincie Antwerpen met Brussel dat 32 vierkante kilometer beslaat. Dat is dan ook een vergelijking die niet opgaat. Maar dat is niet uw verantwoordelijkheid, mevrouw Kherbache, ik weet dat sp.a zich in de Kamer wel heeft uitgesproken voor een eengemaakte politiekezone. Als een stad als New York dat kan, moet dat in Brussel toch ook lukken.

Vlaanderen is niet bevoegd om de politiezones in Brussel een te maken. Ik kan ook niets zeggen over de informatie-uitwisseling tussen de Brusselse politiezones en de politiezones in de Rand. Dat behoort totaal niet tot mijn bevoegdheid.

Mevrouw Kherbache, uw vraag is terecht, we moeten streven naar die eenmaking, maar ik hoop dan ook dat uw eigen partij uw kartelpartner in Brussel ervan kan overtuigen om een ander standpunt in te nemen.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Minister, ik ga ervan uit dat de partijen in het Vlaams Parlement consequent zijn en hetzelfde standpunt innemen als in het federale parlement. Ik denk niet dat daar binnen de Vlaamse partijen discussie over bestaat. Vraag is echter hoe de regering vooruitgang in deze discussie kan bewerkstellingen. Ik ben blij dat de regering daar overleg over heeft. U weet hoe vaak ik erop heb aangedrongen dat Vlaanderen betrokken moet worden en aanwezig moet zijn in die Nationale Veiligheidsraad. Dat moet daar op tafel worden gelegd en besproken.

De Vlaamse Rand ondergaat nu de gevolgen vanuit Brussel, zoals ook Hans Bonte eerder al zei. Het is dan ook goed dat Vlaanderen zich buigt over de veiligheidsproblemen, de collateral damage die de Vlaamse Rand ondergaat. Dat punt moet op de agenda worden geplaatst van de fora die nu zijn geïnstalleerd om tussen de regeringen over de veiligheid te discussiëren. In het parlement hebben de Vlaamse partijen een heel duidelijk signaal gegeven. De vraag is hoe het nu zit met de regeringen. Ook de Federale Regering moet toch een signaal kunnen geven. Op dat vlak heb ik nog niet veel gehoord. Ook in de achttien maatregelen die de Federale Regering heeft aangekondigd, wordt over de eenmaking van het veiligheidsbeleid in Brussel niets gezegd. Vandaar het belang om dat op de agenda te plaatsen van de fora en de overlegplatforms die het heel specifiek hebben over het veiligheidsbeleid.

U zegt dat u niet kunt weten hoe het zit tussen de politiezones in Brussel onderling en de politiezones versus de Vlaamse Rand. Dan lijkt het me toch wel aangegeven dat Vlaanderen daar informatie over vraagt in de Nationale Veiligheidsraad. We kunnen ons niet permitteren daar niet goed over geïnformeerd te zijn. Vlaanderen is in Europees verband een kleine regio, België is een klein land. Vorige week werd tijdens de hoorzitting nog benadrukt hoe mobiel terreur is. Netwerken houden geen rekening met regionale grenzen. Als die verschillende regio's dan rond de tafel zitten, moeten ze er alles aan doen om informatie uit te wisselen en een geïntegreerd beleid te voeren.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

Karl Vanlouwe (N-VA): Na de aanslagen in Parijs bleek al snel dat de daders bepaalde banden hadden met Brussel en meer bepaald met de gemeente Molenbeek. Nu blijkt jammer genoeg dat Brussels minister-president, Rudi Vervoort, meer dan 72 uur nodig had om naar buiten te treden met een standpunt over de veiligheid in Brussel. Dat zijn 3 volle dagen. Tijdens die 3 dagen heeft hij naar alle waarschijnlijkheid overleg moeten plegen met 19 burgemeesters, 6 korpsscheefs en andere politici. Zijn halfbakken standpunt was dat er meer middelen van de federale overheid naar Brussel moeten gaan. Hij kondigde ook aan dat er

alweer een nieuwe dienst zou worden opgericht voor de preventie en de coördinatie van de veiligheid.

Het is duidelijk dat het politiebeleid in Brussel verre van efficiënt, krachtdadig en perfect is, integendeel. De versnippering van het politie- en veiligheidsbeleid over zes politiezones in één stad die één sociologisch geheel vormt, is onzin. Iedereen die het goed voorheeft met de veiligheid van de Brusselaar, is het daarmee eens. Ik ben het absoluut niet eens met wat de korpschef van Brussel-West hier vorige week heeft verteld.

Men heeft al de vergelijking gemaakt met andere metropolen als Londen, New York en Parijs die maar één politiezone hebben. Ook Antwerpen en Gent hebben één politiezone. Ook in Nederland slaagt men erin om te werken met tien korpsen over het gehele land. Het argument dat één zone voor heel Brussel zou zorgen voor een gebrek aan nabijheid van de politie en een gebrek aan democratische controles, snijdt gewoonweg geen hout.

Emeritus professor in de criminologie Paul Ponsaers, die gespecialiseerd is in de werking van politiekorpsen wereldwijd, heeft deze visie ook bevestigd. Bovendien zou een fusie van de zes politiezones een belangrijk instrument zijn van sociale herverdeling. Hierdoor zouden ook de ontegensprekelijk rijkere Brusselse gemeenten – Ukkel, Watermaal-Bosvoorde, de twee Woluwes – mee moeten instaan voor de werking en voor het veiligheids- en politiebeleid in de armere gemeenten van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Het verwondert mij dan ook dat onze Franstalige collega's, meer bepaald de PS, ook voor dit argument doof blijven. Daaruit leid ik af dat men niet altijd inzit met de algemene belangen, maar eerder met partijbelangen of gemeentelijke belangen in Brussel.

Mijn partij pleit consequent voor de fusie van deze zes politiezones. Die fusie zou de aanpak van het gewelddadige radicalisme alleen maar ten goede komen, maar ook de strijd tegen de andere georganiseerde misdaad efficiënter maken. Het verheugt mij dan ook dat alle Vlaamse partijen op dezelfde lijn zitten. Het siert zeker en vast ook de sp.a dat zij dit standpunt blijft verdedigen, na de machiavellistische uithaal van minister-president Vervoort, waarbij hij er onder meer mee dreigde de sp.a-leden te weren van socialistische lijsten bij de komende gemeenteraadsverkiezingen.

Maar anderzijds, mevrouw Kherbache, zou het uw partij toch wel sieren wanneer zij die visie over dat veiligheids- en politiebeleid in Brussel zou doortrekken in die gremia, onder meer in het Brusselse Hoofdstedelijke Parlement, maar ook in de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, waar uw partijgenoot toch nog iets te zeggen heeft.

Tegelijk wil ik ook verwijzen naar een wetsvoorstel dat in de vorige legislatuur werd ingediend door meerdere partijen, waaronder mijn partij en ook uw partij, mevrouw Kherbache. Merkwaardig genoeg is toen uiteindelijk gebleken dat uw partij gestemd heeft tegen de fusie van de politiezones. Ik verwijs hier onder meer naar een debat en besprekingen die in de Senaat plaatsvonden in maart 2012. Mijn enige conclusie is dat u daar niet echt een heel consequente visie had op de fusie van de politiezones, want anders hadden we op dit ogenblik ongetwijfeld al een gefusioneerde politiezone voor heel Brussel.

De voorzitter: De heer Poschet heet het woord.

Joris Poschet (CD&V): Het is belangrijk om als sluitstuk van onze politiek tegen de radicalisering ook het veiligheidsprobleem aan te pakken en de veiligheidsdiensten in Brussel te versterken.

Ik ben het absoluut oneens met wat de minister-president van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zegt. Hij heeft echter eigenlijk niets te zeggen over die politiezo-

nes. Het is niet hij die die kan fuseren. Evenmin heeft een voormalig premier daarover als leider van de federale oppositie iets te zeggen.

Hebt u al contact gehad met de minister van Binnenlandse Zaken, die via een KB die zes politiezones kan fuseren? Als hij dat zou voorstellen, weet hij dat hij op onze partij kan rekenen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Elke Van den Brandt (Groen): Collega's, ik wou eerst niet het woord nemen, omdat ik het gevoel had – met alle respect voor dit parlement – dat dit een debat is dat in het federale of het Brusselse parlement moet plaatsvinden. Maar we hebben hier nu een debat, en dus wil ik ook de stem van Groen laten horen.

Minister, er is langs Nederlandstalige kant consensus dat we naar een eengemaakte politiezone moeten gaan, maar ik denk dat dat niet genoeg zal zijn. Laat ons eerlijk zijn, collega's: we zullen een ernstige analyse moeten hebben van wat er is misgelopen bij de politiediensten en wat er moet veranderen. Alleen een debat over de politiezones zal het niet oplossen. Ook met een eengemaakte politiezone zullen we nog veel problemen hebben, dus laat ons een grondige analyse maken van alles wat in het politiebeleid is misgegaan en dan een ernstige conclusie trekken. Daarin kan voor ons ook het feit zitten dat in Brussel het aantal politieagenten per inwoner lager ligt dan in de rest van België. Misschien moeten we dus ook nadenken over het feit dat er te weinig agenten zijn in Brussel.

Minister, u hebt niet de bevoegdheid over politie, maar u hebt wel bevoegdheden die voor Brussel interessant kunnen zijn rond radicalisering. Bijvoorbeeld het project Circus Zonder Handen in Brussel zou middelen krijgen. Op basis waarvan werd die keuze gemaakt? Circus Zonder Handen is voor alle duidelijkheid een geweldig project, maar er waren nog andere kandidaten. Op welke manier hebt u geëvalueerd hoe u extra middelen tegen radicalisering in Brussel zou inzetten? Waarom werd dit project geselecteerd en andere niet? Plant u nog andere acties om binnen uw bevoegdheden mee te werken aan deradicalisering en het voorkomen van radicalisering in Brussel?

De voorzitter: Minister Homans heeft het woord.

Minister Liesbeth Homans: Mevrouw Kherbache, natuurlijk zullen we vanuit de Vlaamse Regering blijven zeggen dat we het noodzakelijk vinden dat Brussel een eengemaakte politiezone krijgt, maar ik denk echt niet dat het nodig is om daar verdere overlegmomenten en dergelijke voor te organiseren. We zullen daar in andere fora waar we samen zitten, de aandacht op blijven vestigen, maar de standpunten van alle Vlaamse partijen in de Kamer zijn zeer duidelijk.

Mijnheer Poschet, de minister van Binnenlandse Zaken is wel degelijk zeer goed op de hoogte van het standpunt van niet alleen zijn eigen partij, zijnde de N-VA, maar ook van alle andere partijen in de Kamer. Het is inderdaad hij of de Kamer zelf die een initiatief zal moeten nemen om dit bewaarheid te kunnen laten worden.

Mevrouw Van den Brandt, ik neem aan dat uw vraag ging over de projectoproep van mezelf en collega Gatz van 650.000 euro voor de positieve identiteitsontwikkeling bij jongeren. Dat project is geselecteerd door een onafhankelijke jury. Ik heb mij daar niet mee beziggehouden. Het zou ook niet goed zijn, mocht ik zelf bepaalde projecten beoordelen. De informatie over welke projecten wel en welke niet geselecteerd zijn, heb ik nu niet bij me, maar kan ik u eventueel wel schriftelijk bezorgen. Er is overigens wel een persmededeling over uitgestuurd, maar ik ken die projecten niet allemaal uit het hoofd.

De voorzitter: Mevrouw Kherbache heeft het woord.

Yasmine Kherbache (sp.a): Ik wil afsluitend nog even de puntjes op de i zetten. Mijnheer Vanlouwe, u bent zeer selectief verontwaardigd, en dat siert u niet. Ik gaf aan dat ik het zeer belangrijk vind dat de regeringen ook onderling overleggen, omdat jullie ook in een regering zitten met een partij, de MR, die in Brussel ook de burgemeester levert en die ook een standpunt kan innemen, maar die ook niet voor die fusie is. Ik vind die selectieve verontwaardiging misplaatst, omdat het nu zeer belangrijk is om op dat vlak op het niveau van de regeringen vooruitgang te proberen boeken. Wij doen dat binnen de mogelijkheden die we hebben. We hebben dat voorstel al jaren geleden ingediend.

U hebt dus werk aan de winkel in de Federale Regering. In de achttien maatregelen die zijn opgesomd om de terreur te bestrijden, wordt met geen woord gerept over betere eenmaking van de politiezones of over een beter geïntegreerd politiebeleid in Brussel. Dat is dus een groot manco. Heel de wereld kijkt naar Brussel, maar in die achttien maatregelen wordt daar niets over gezegd. Daarom vind ik het belangrijk dat jullie je rol spelen in de Federale Regering, zeker ook omdat jullie de gezagsdepartementen en de veiligheidsdepartementen in handen hebben. Doe daar dan ook iets mee, ook op het vlak van het veiligheidsbeleid in Brussel.

U stelt dan dat wij in 2012 niet consequent zijn geweest. Dat ging over een amendement op de staatshervorming, terwijl wij ons eigen voorstel hadden over de eenmaking van de politiezones. Wij hebben zelfs ons eigen voorstel opnieuw ingediend. Politieke spelletjes zijn hier absoluut niet op hun plaats. Er is een eensgezindheid. Laten we vooral proberen om diegenen die niet overtuigd zijn, te overtuigen, in de plaats van te proberen opnieuw een verhaal op te hangen over de socialisten dit en de socialisten dat. In dit dossier hebben wij ons de afgelopen maanden niet aan zo'n discours bezondigd, omdat wij dit dossier zeer belangrijk vinden. Wij vinden het over de partijgrenzen heen van belang dat we vooruitgang kunnen boeken. Ik hoop dat we op dat vlak ook op u kunnen rekenen om dit dossier op een ernstige manier op te volgen en naar oplossingen te zoeken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.